

UOHSX00BK00Z

ÚŘAD PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

ROZHODNUTÍ

Č. j.: ÚOHS-S0325/2018/VZ-28734/2018/533/BKu

Brno: 4. října 2018

Úřad pro ochranu hospodářské soutěže příslušný podle § 248 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, v řízení o přestupku zahájeném dne 16. 8. 2018 z moci úřední, jehož účastníkem je

- obviněný – městská část Praha 5, IČO 00063631, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5, ve správním řízení zastoupena na základě plné moci ze dne 20. 8. 2018 JUDr. Mgr. Slavomírem Hrinkem, ev. č. ČAK 16166, advokátem advokátní kanceláře Advokátní kancelář Hrinko s.r.o., IČO 71077685, se sídlem Jičínská 2348/10, 130 00 Praha 3,

ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, obviněným při zadávání veřejné zakázky „Správa objektů pro MČ PRAHA 5“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, kdy výzva k podání nabídek byla uveřejněna na profilu zadavatele (https://zakazky.praha5.cz/contract_display_576.html) dne 22. 2. 2018 pod systémovým číslem P18V00000006,

rozhodl takto:

I.

Obviněný – městská část Praha 5, IČO 00063631, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5 – **se** při zadávání veřejné zakázky „Správa objektů pro MČ PRAHA 5“ ve zjednodušeném podlimitním řízení, kdy výzva k podání nabídek byla uveřejněna na profilu zadavatele (https://zakazky.praha5.cz/contract_display_576.html) dne 22. 2. 2018 pod systémovým číslem P18V00000006, **dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona** č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **tím,**

že při vyřizování námitek ze dne 2. 5. 2018 podaných stěžovatelem PMC FACILITY a.s., IČO 48036242, se sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1, jež byly jmenovanému obviněnému doručeny téhož dne, **v rozporu s ustanovením § 245 odst. 3 písm. a) citovaného zákona** rozhodnutím ze dne 9. 5. 2018 o námitkách **odmítl námitky stěžovatele** z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 citovaného zákona, **přestože uvedený stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek** podle § 241 citovaného zákona, **a přitom se v odůvodnění předmětného rozhodnutí o námitkách nevyjádřil k námitce** stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, **čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 uvedeného zákona, když se v rozhodnutí o námitkách ze dne 9. 5. 2018 podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách.**

II.

Za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. tohoto rozhodnutí se obviněnému – městská část Praha 5, IČO 00063631, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5 – podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, **ukládá**

pokuta ve výši 25 000 Kč (dvacet pět tisíc korun českých).

Pokuta je splatná **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

III.

Podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, v návaznosti na § 79 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, a § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení, se obviněnému – městská část Praha 5, IČO 00063631, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5 – **ukládá**

uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč (jeden tisíc korun českých).

Náklady řízení jsou splatné **do dvou měsíců** od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.

ODŮVODNĚNÍ

I. ZADÁVACÍ ŘÍZENÍ

1. Obviněný – městská část Praha 5, IČO 00063631, se sídlem náměstí 14. října 1381/4, 150 00 Praha 5 (dále jen „obviněný“ nebo rovněž i „zadavatel“) – zahájil dne 22. 2. 2018 uveřejněním výzvy k podání nabídek (dále jen „výzva“) na profilu zadavatele dostupném na následujícím odkazu (https://zakazky.praha5.cz/contract_display_576.html) pod systémovým číslem P18V00000006 zjednodušené podlimitní řízení podle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“), za účelem zadání veřejné zakázky „Správa objektů pro MČ PRAHA 5“ (dále jen „veřejná zakázka“).

2. V čl. 1 „Vymezení předmětu a technická specifikace“ zadávací dokumentace obviněný stanovil, že *„Předmětem veřejné zakázky na služby je provádění správy objektů Ženské domovy, Radlická 2000/3 a Ostrovského 11/16, Praha 5, objektu Nám. Kinských 741/6, Praha 5, objektu Na Neklaně 2534/15, Praha 5, objektu Portheimka, Štefánikova 68/12, Praha 5 a případně dalších objektů, a to na dobu určitou v délce čtyř (4) let následujících po uzavření smlouvy. Seznam dalších spravovaných objektů (kromě výše explicitně vyjmenovaných) se může jednostranným rozhodnutím zadavatele různě měnit s tím, že počet dalších spravovaných bytových či nebytových objektů se může navyšovat a anebo snižovat a to tak, aby celková měsíční částka hodnoty placena zadavatelem za správu všech objektů (včetně explicitně vyjmenovaných) nikdy nepřesáhla 123.000,- Kč bez DPH (...).“*
3. Dne 2. 5. 2018 doručil dodavatel – PMC FACILITY a.s., IČO 48036242, se sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1 (dále jen „stěžovatel“ nebo „navrhovatel“) – obviněnému námitky z téhož dne (dále jen „námitky“). Rozhodnutím o námitkách ze dne 9. 5. 2018, které bylo stěžovateli doručeno téhož dne (dále jen „rozhodnutí o námitkách“), obviněný námitky stěžovatele odmítl.

II. POSTUP ÚŘADU PŘED ZAHÁJENÍM ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

4. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nepovažoval rozhodnutí obviněného o námitkách za učiněné v souladu se zákonem, podal dne 21. 5. 2018 návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „Úřad“). Návrh navrhovatele byl zaevidován Úřadem pod sp. zn. S0191/2018/VZ.
5. V rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0191/2018/VZ vydal Úřad dne 4. 7. 2018 usnesení č. j. ÚOHS-S0191/2018/VZ-16702/2018/533/BKu (dále jen „usnesení ze dne 4. 7. 2018“), kterým správní řízení vedené ve věci návrhu navrhovatele v části týkající se možného nezákonného stanovení kritérií hodnocení v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace dle § 257 písm. h) zákona zastavil, neboť jak Úřad zjistil z dokumentace o zadávacím řízení, předmětné části návrhu nepředcházely řádně a včas podané námitky.
6. Dále v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0191/2018/VZ vydal Úřad dne 4. 7. 2018 rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0191/2018/VZ-19936/2018/533/BKu (dále jen „rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018“), v němž konstatoval, že obviněný nedodržel při zadávání předmětné veřejné zakázky postup stanovený zákonem pro vyřizování námitek, když rozhodnutím o námitkách stěžovatele odmítl námitky dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona, protože nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se obviněný v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil k námitce stěžovatele ohledně toho, jak postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách stěžovatele podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, čímž se rozhodnutí o námitkách stalo nepřezkoumatelným

pro nedostatek důvodů. Jako opatření k nápravě nezákonného postupu zadavatele Úřad rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018 zrušil rozhodnutí o námitkách stěžovatele.

7. Shora citované usnesení ze dne 4. 7. 2018 a rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018 nabyly právní moci dne 20. 7. 2018, přičemž jsou dostupné ve sbírce rozhodnutí Úřadu na internetových stránkách Úřadu www.uohs.cz.
8. Vzhledem k tomu, že Úřad považoval skutková zjištění vyplývající z předložených materiálů za dostatečná a považoval za prokázané, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, zahájil postupem podle § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“), a podle § 150 odst. 1 správního řádu řízení o přestupku z moci úřední vydáním příkazu č. j. ÚOHS-S0325/2018/VZ-24034/2018/533/BKu ze dne 16. 8. 2018 (dále jen „příkaz“). Ve výroku I. příkazu Úřad rozhodl, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek stěžovatele v rozporu s ustanovením § 245 odst. 3 písm. a) zákona rozhodnutím o námitkách odmítl námitky stěžovatele z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil k námitce stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Ve výroku II. citovaného příkazu Úřad uložil obviněnému za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. pokutu ve výši 25 000 Kč splatnou do jednoho měsíce od nabytí právní moci příkazu.

III. PRŮBĚH ŘÍZENÍ O PŘESTUPKU

9. Úřad vydal dne 16. 8. 2018 příkaz. Tímto dnem bylo podle § 249 zákona ve spojení s § 46 odst. 1 správního řádu a § 150 odst. 1 správního řádu zahájeno řízení o přestupku z moci úřední.
10. Účastníkem řízení o přestupku je podle § 256 zákona obviněný.
11. Proti uvedenému příkazu podal obviněný dne 21. 8. 2018 blanketní odpor z téhož dne (dále jen „odpor“). Podle § 150 odst. 3 správního řádu se podáním odporu příkaz ruší a řízení pokračuje, přičemž lhůty pro vydání rozhodnutí začínají znovu běžet dnem podání odporu.
12. Usnesením č. j. ÚOHS-S0325/2018/VZ-24426/2018/533/BKu ze dne 22. 8. 2018 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které byl podle § 36 odst. 1 správního řádu oprávněn navrhopat důkazy a činit jiné návrhy a podle § 36 odst. 2 správního řádu oprávněn vyjádřit v řízení své stanovisko.
13. Usnesením č. j. ÚOHS-S0325/2018/VZ-25755/2018/533/BKu ze dne 4. 9. 2018 určil Úřad obviněnému lhůtu, ve které se podle § 36 odst. 3 správního řádu mohl vyjádřit k podkladům rozhodnutí.

Vyjádření obviněného ze dne 27. 8. 2018

14. Dne 27. 8. 2018 obdržel Úřad stanovisko obviněného z téhož dne, v němž obviněný uvádí, že předpokládá, že argumentace Úřadu je postavena na jeho úvahách uvedených v příkazu, které obviněný považuje za nepřezkoumatelné, nedostatečné, logicky rozporné a dovozující nesprávné právní závěry.
15. Obviněný se předně vyjadřuje k naplnění skutkové podstaty přestupku. Obviněný uvádí, že námitky stěžovatele odmítl z důvodu, že nebyly podány oprávněnou osobou dle ustanovení § 245 odst. 3 písm. a) zákona, což dle svých slov řádně odůvodnil, a proto se již dále nemusel zabývat „materiální“ podstatou námitek, neboť jestliže je podání učiněno neoprávněnou osobou, opožděně anebo nesplňuje předepsané náležitosti, dle obviněného se již dále rozhodující orgán nezabývá jeho materiální stránkou, ale jenom řádně odůvodní, proč podání odmítnul z formálních důvodů. Obviněný uvádí, že jak plyne z ustanovení § 245 odst. 1 věta druhá zákona, zadavatel má povinnost vyjádřit se ke všem skutečnostem uvedených stěžovatelem v námitkách jenom v případě, že je odmítne z důvodů dle tohoto ustanovení. Obviněný však dle svých slov námitky podle tohoto ustanovení neodmítnul, proto toto ustanovení ani nemohl porušit.
16. Dále je obviněný přesvědčen, že i přesto, že neměl povinnost vyjádřit se k ostatním skutečnostem uvedeným v námitkách, když tyto odmítl z formálních důvodů, vyjádřil se řádně i k námitce, proč v daném případě nevyzval vybraného dodavatele k vysvětlení mimořádně nízké nabídkové ceny, přičemž dále cituje pasáž obsaženou v rozhodnutí o námitkách, v níž dle svých slov na předmětnou námitku stěžovatele reaguje, když z rozhodnutí o námitkách má vyplývat, že obviněný nepovažuje žádnou z dílčích cen za porovnatelnou s „celkovou hodnotou“ veřejné zakázky a rovněž, že horní limity nijak nesouvisí „s celkovou hodnotou“ veřejné zakázky, a proto nelze porovnání uvedená v námitkách při posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny uplatnit. Obviněný je přesvědčen, že se vyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách dle ustanovení § 245 odst. 1 věty druhé zákona, i když takovou povinnost neměl, a tudíž se nedopustil přestupku dle ustanovení § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
17. Obviněný dále uvádí, že text odmítnutí námitek vypracoval právní zástupce obviněného, tj. advokátní kancelář, a stejně tak se tento podílel na administraci a právním poradenství v průběhu celého zadávacího řízení. Obviněnému dle jeho vyjádření není zřejmé, jaké další úsilí by po něm bylo možno požadovat, aby přestupku zabránil. Obviněný je proto přesvědčen, že v souladu s ustanovením § 21 odst. 1 zákona o přestupcích není za v příkazu uvedený přestupek odpovědný.
18. Pro rozhodnutí o přestupku uvedeného v příkazu není dle obviněného podstatné, zda Úřad souhlasí s právním názorem obviněného ohledně odmítnutí námitek z důvodu podání neoprávněnou osobou, či nikoli. Dle obviněného není zřejmé, proč se Úřad v takovém rozsahu vypořádává v odstavcích 53 až 65 odůvodnění příkazu s tímto právním názorem obviněného a jinou argumentaci opomíjí. Úřad dle obviněného vytrhává z kontextu pouze poslední část argumentace obviněného a na tomto staví své právní závěry ohledně spáchání přestupku, když Úřad v odstavci 76 odůvodnění svého příkazu uvádí, že *»(...) neboť obviněný k této námitce v rozhodnutí o námitkách pouze uvedl, že „V daném případě pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u jednotlivých dílčích cen nelze aplikovat obecné pravidlo*

uvedené v zadávací dokumentaci ohledně celkové nabídkové ceny o 20 % nižší, než předpokládána hodnota veřejné zakázky, na které se stěžovatel odvolává.“ (...)«. Naopak z odůvodnění příkazu není dle obviněného zřejmé, proč se Úřad nezabýval celou argumentací obviněného. Příkaz je proto dle obviněného nepřezkoumatelný.

19. Dále se obviněný vyjadřuje ke klasifikaci přestupku Úřadem ve smyslu závažnosti. Dle obviněného není zřejmé, jaká je pomyslná stupnice „závažnosti“, kterou Úřad používá, a jak konkrétně dospěl k závěru, že se jedná o přestupek „spíše závažný“, a jak toto jeho hodnocení koresponduje s ustanovením § 38 a § 39 zákona o přestupcích. Rovněž se dle obviněného Úřad v příkazu nezabýval ustanoveními § 20 a § 21 zákona o přestupcích. Vzhledem k výše uvedenému má obviněný za to, že příkaz je nepřezkoumatelný. Obdobně obviněný namítá, že se Úřad nezabýval škodlivostí přestupku dle ustanovení § 5 zákona o přestupcích a možnou vyvratitelností domněnky dle § 270 odst. 1 zákona.

Vyjádření obviněného ze dne 6. 9. 2018 k podkladům rozhodnutí

20. Dne 6. 9. 2018 obdržel Úřad vyjádření obviněného z téhož dne k podkladům rozhodnutí, v němž obviněný uvádí, že po obdržení rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018 sám dne 30. 7. 2018 přijmul v souladu s § 49 odst. 1 zákona přiměřené nápravné opatření, a to, že zrušil úkon spočívající v posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u všech účastníků zadávacího řízení a rovněž všechny své následné úkony učiněné v zadávacím řízení na předmětnou veřejnou zakázku. Dokument označený jako „Zrušení úkonů zadavatele – posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny a všech následných úkonů“ ze dne 30. 7. 2018 obviněný přikládá v příloze svého vyjádření.
21. Obviněný má tedy za to, že více než dva týdny dříve, než mu byl zaslán příkaz ze dne 16. 8. 2018, sám aktivně přijal výše uvedené nápravné opatření, kterým odstranil možné následky přestupku. I z tohoto důvodu proto dle obviněného není v předmětném příkazu popsání jednání obviněného přestupkem, neboť vzhledem k ustanovení § 7 zákona o přestupcích se dle obviněného nejedná o společensky škodlivý protiprávní čin. Obviněný je přesvědčen, že tímto vyvrací právní domněnku zakotvenou v ustanovení § 270 odst. 1 zákona.
22. Dále obviněný uvádí, že jeho výše uvedený aktivní přístup a přijetí nápravných opatření svědčí o pečlivém přístupu a vynaložení veškerého úsilí zamezit jakýmkoli excesům v zadávacím řízení, což má dle obviněného vliv na zproštění odpovědnosti obviněného za přestupek ve smyslu § 21 zákona o přestupcích. Obviněný je přesvědčen, že celé zadávací řízení na šetřenou veřejnou zakázku je vedeno transparentně.

IV. ZÁVĚRY ÚŘADU

23. Úřad přezkoumal na základě § 248 a následujících ustanovení zákona případ ve všech vzájemných souvislostech, a po zhodnocení všech podkladů, dokumentace o zadávacím řízení, stanoviska obviněného a na základě vlastního zjištění konstatuje, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek stěžovatele v rozporu s ustanovením § 245 odst. 3 písm. a) zákona rozhodnutím o námitkách odmítl námitky stěžovatele z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách nevyjádřil k námitce

stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že „Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Ke svému rozhodnutí Úřad uvádí následující rozhodné skutečnosti.

K právnímu postavení obviněného

24. Úřad v šetřeném případě ověřil postavení obviněného (zadavatele) podle § 4 zákona.
25. Podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona je veřejným zadavatelem územní samosprávný celek nebo jeho příspěvková organizace.
26. Zákon č. 131/2000 Sb., o hlavním městě Praze, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o hlavním městě Praze“), upravuje postavení hlavního města Prahy jako hlavního města České republiky, kraje a obce a dále postavení městských částí. Z uvedeného vyplývá, že hlavní město Praha je územní samosprávný celek.
27. Podle ustanovení § 3 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze se hlavní město Praha člení na městské části.
28. Podle ustanovení § 3 odst. 2 zákona o hlavním městě Praze vystupují městské části v rozsahu stanoveném zákonem a Statutem hlavního města Prahy v právních vztazích svým jménem a nesou odpovědnost z těchto vztahů vyplývající.
29. Podle § 2 odst. 1 zákona o hlavním městě Praze úkoly patřící do samosprávy hlavního města Prahy plní hlavní město Praha v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem a v rozsahu odpovídajícím potřebám hlavního města Prahy. Úkoly patřící do samosprávy městských částí plní městské části v rozsahu stanoveném tímto nebo zvláštním zákonem a Statutem hlavního města Prahy a v rozsahu odpovídajícím potřebám městských částí.
30. Podle § 34 odst. 3 zákona o hlavním městě Praze městské části nakládají za podmínek stanovených tímto zákonem a Statutem se svěřeným majetkem hlavního města Prahy. Městské části vykonávají při nakládání se svěřeným majetkem hlavního města Prahy práva a povinnosti vlastníka v rozsahu vymezeném tímto zákonem a Statutem.
31. Úřad na tomto místě konstatuje, že je-li předmětem veřejné zakázky provádění správy objektů na území městské části Praha 5 (viz odstavec 2 odůvodnění tohoto rozhodnutí), lze konstatovat, že veřejná zakázka souvisí s výkonem samostatné působnosti městské části Praha 5.
32. Na základě uvedených skutečností je zřejmé, že obviněný je veřejným zadavatelem podle § 4 odst. 1 písm. d) zákona, neboť je územním samosprávným celkem.

Relevantní ustanovení zákona

33. Podle § 43 odst. 1 zákona se zadavatel může při provádění úkonů podle tohoto zákona souvisejících se zadávacím řízením nechat smluvně zastoupit jinou osobou. Tím není dotčena jeho odpovědnost za dodržení pravidel stanovených tímto zákonem.

34. Podle § 43 odst. 2 zákona zástupce nesmí provést výběr dodavatele, vyloučit účastníka zadávacího řízení, zrušit zadávací řízení, nebo rozhodnout o námitkách; to neplatí pro prokuristu nebo zřizovatele zastupujícího příspěvkovou organizaci, jejímž je zřizovatelem.
35. Podle § 241 odst. 1 zákona může námitky podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky, včetně koncese s výjimkou koncesí malého rozsahu podle § 178 zákona nebo se zvláštními postupy podle části šesté zákona hrozí nebo vznikla újma.
36. Podle § 241 odst. 2 zákona se námitky podle odstavce 1 citovaného ustanovení zákona podávají písemně a lze je podat proti
  - a) všem úkonům nebo opomenutím zadavatele v zadávacím řízení a zvláštnímu postupu podle části šesté zákona, včetně stanovení zadávacích podmínek,
  - b) volbě druhu zadávacího řízení nebo režimu veřejné zakázky, nebo
  - c) postupu zadavatele, který směřuje k zadání veřejné zakázky mimo zadávací řízení v rozporu s tímto zákonem.
37. Podle § 245 odst. 1 zákona zadavatel do 15 dnů od doručení námitek odešle rozhodnutí o námitkách stěžovateli. V rozhodnutí uvede, zda námitkám vyhovuje nebo je odmítá; součástí rozhodnutí musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Pokud zadavatel námitkám nevyhoví, sdělí v rozhodnutí současně, jaké provede opatření k nápravě.
38. Podle § 245 odst. 2 zákona pokud zadavatel neshledá důvody pro vyhovění, námitky rozhodnutím odmítne. Za odmítnutí se považuje i částečné vyhovění námitkám nebo provedení jiného opatření k nápravě, než kterého se stěžovatel v námitkách domáhal. Provede-li zadavatel jiné opatření k nápravě, než kterého se stěžovatel domáhá, je stěžovatel oprávněn podat nové námitky i proti takovému opatření k nápravě.
39. Podle § 245 odst. 3 zákona platí, že zadavatel odmítne rovněž námitky, které
  - a) nejsou podané oprávněnou osobou podle § 241 zákona,
  - b) jsou podány opožděně, nebo
  - c) nesplňují náležitosti podle § 244 zákona.
40. Podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona se zadavatel dopustí přestupku tím, že postupuje při vyřizování námitek v rozporu s § 245 odst. 1, 2, 3 nebo 4 zákona.
41. Podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona za přestupek podle § 268 odst. 1 zákona, nepoužije-li se postup podle § 268 odst. 3 zákona, lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
42. Podle § 270 odst. 1 zákona se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý.

Relevantní ustanovení dalších právních předpisů

43. Podle § 574 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „občanský zákoník“), je na právní jednání třeba spíše hledět jako na platné než jako na neplatné.
44. Podle § 15 odst. 4 zákona o advokacii advokáti, kteří jsou společníky společnosti, vykonávají advokacii jménem společnosti a na její účet. Pokud výkon advokacie jménem společnosti nepřipouštějí v jednotlivých případech zvláštní právní předpisy, vykonávají advokáti advokacii vlastním jménem a na účet společnosti; to samé platí i v případě, byl-li advokát, který je společníkem společnosti, k poskytnutí právních služeb určen podle tohoto zákona. Jako účastník právních vztahů založených v souvislosti s poskytováním právních služeb advokátem vykonávajícím advokacii ve společnosti vystupuje vůči klientovi, jakož i vůči třetím osobám, vždy společnost; tyto právní vztahy se řídí tímto zákonem (§ 24 odst. 2 a 3 zákona o advokacii) a zvláštními právními předpisy.
45. Podle § 15 odst. 8 zákona o advokacii advokát, který vykonává advokacii jako společník společnosti, nemůže ode dne vzniku účasti do dne jejího zániku nebo do okamžiku rozhodnutí o likvidaci společnosti současně vykonávat advokacii samostatně, ve sdružení, jako společník jiné společnosti nebo jako společník zahraniční společnosti, ani v pracovním poměru (§ 15a zákona o advokacii).
46. Podle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích právnická osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

Skutečnosti vyplývající z dokumentace o zadávacím řízení

47. V čl. 15 „Lhůta pro podání nabídek a otevírání obálek“ zadávací dokumentace je uvedeno, že „*Lhůta pro podání nabídek končí: 15. 3. 2018 v 10:00 hodin. (...)*“.
48. V odstavci „Odpověď zadavatele“ dokumentu „Vysvětlení a změna zadávací dokumentace č. 1“ ze dne 12. 3. 2018 je uvedeno, že „*Současně zadavatel prodlužuje lhůtu pro podání nabídek do 10:00 hodin dne 22. 3. 2018.*“.
49. Z dokumentu „Protokol o otevírání obálek“ ze dne 22. 3. 2018 vyplývá, že ve lhůtě pro podání nabídek na veřejnou zakázku byly obviněnému doručeny tři nabídky, mj. nabídka stěžovatele a nabídka dodavatele CENTRA a.s., IČO 18628966, se sídlem Plzeňská 3185/5b, 150 00 Praha – Smíchov (dále jen „vybraný dodavatel“).
50. Z čl. III. dokumentu „Zpráva o hodnocení nabídek“ ze dne 28. 3. 2018 vyplývá, že jako první v pořadí nabídek se umístila vybraného dodavatele.
51. Z údajů na profilu zadavatele vyplývá, že oznámení o výběru dodavatele ze dne 16. 4. 2018 bylo na profilu zadavatele uveřejněno dne 17. 4. 2018.
52. Dne 2. 5. 2018 doručil stěžovatel obviněnému z datové schránky ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. námítky z téhož dne, v nichž brojil proti rozhodnutí o výběru dodavatele ze dne 16. 4. 2018, proti zadávací dokumentaci a rovněž proti postupu obviněného při doručování oznámení o výběru dodavatele ze dne 16. 4. 2018, a jejichž přílohu tvořil dokument označený jako „Plná moc právního zástupce stěžovatele“

ze dne 27. 4. 2018 (dále jen „plná moc“). V hlavičce námitek je uvedena následující identifikace stěžovatele:

„Stěžovatel: PMC FACILITY a.s.

IČO 48036242

se sídlem Praha 1, Revoluční 767/25, PSČ 11000

zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 10826

Zastoupen: ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

zastoupená Mgr. Tomášem Rydvanem, advokátem a jednatelem

se sídlem Praha 1, Truhlářská 13- 15

PSČ 110 00, Praha 1, Česká republika“

Hlavička námitek je rovněž opatřena fyzickým podpisem „Tomáš Rydvan“.

53. V plné moci ze dne 27. 4. 2018 je uvedeno:

»My, níže podepsaná společnost,

PMC FACILITY a.s., se sídlem Praha i, Revoluční 767/25, PSČ 11000, IČO: 48036242, zastoupena Ing. Jiřím Valajnisem, předsedou představenstva, a Ing. Markem Hejským, místopředsedou představenstva („**Společnost**“),

tímto zmocňujeme

Mgr. Tomáše Rydvana, advokáta, ev. č. ČAK 09848, ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 1, Truhlářská 13-15, PSČ 110 00, Česká republika („**Zmocněnec**“)

k zastupování Společnosti a k jakémukoliv a všem právním jednáním, rozhodnutím a jiným úkonům týkajícím se nebo činěným v souvislosti s veřejnou zakázkou názvem „**Správa objektů pro MČ PRAHA 5**“ (dále jen „**Veřejná zakázka**“) zahájenou zadavatelem - Městskou částí Praha 5, se sídlem: Nám. 14. října 1381/4,150 22 Praha 5, IČO: 00063631 („**Zadavatel**“).

Zmocněnec je v zastoupení Společnosti zejména (nikoli však výlučně) oprávněn:

- (i) vyhotovit, podepsat a podat jakýkoli dokument, smlouvu nebo návrh smlouvy vyžadované zadávací dokumentací Veřejné zakázky nebo Zadavatelem;
- (ii) vyhotovit, podepsat a podat jakékoli prohlášení vyžadované zadávací dokumentací Veřejné zakázky nebo Zadavatelem;
- (iii) učinit jakékoli jednání či úkon dle zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů, související s Veřejnou zakázkou;
- (iv) podat jakýkoli návrh, námítky či žalobu související s Veřejnou zakázkou a doplňovat je;
- (v) podat jakýkoli řádný či mimořádný opravný prostředek proti jakému rozhodnutí Zadavatele, orgánu dohledu nebo příslušných správních soudů souvisejícímu s Veřejnou zakázkou, brát je zpět nebo se práva na jejich podání vzdát;

- (vi) *nahlížet do spisů ohledně jakéhokoli řízení souvisejícího s Veřejnou zakázkou;*
- (vii) *zasílat jménem Společnosti písemnosti a přijímat písemnosti určené Společnosti; a*
- (viii) *činit veškeré další úkony, které Zmocněnec uzná za vhodné s ohledem na řádné hájení zájmů Společnosti v rámci Veřejné zakázky nebo v souvislosti s ní.*

Zmocněnec je dále oprávněn učinit všechny potřebné kroky, účelné úkony, opatření nebo prohlášení související s výše uvedenými záležitostmi.«.

54. Z výpisu České advokátní komory vyplývá, že Mgr. Rydvan vykonává advokacii jakožto společník společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. se sídlem Truhlářská 1104/13, 110 00 Praha 1.

Námítky stěžovatele

55. V části „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ námitek brojí stěžovatel proti rozhodnutí o výběru dodavatele ze dne 16. 4. 2018, neboť dle jeho názoru obviněný postupoval při výběru dodavatele v rozporu se zadávací dokumentací, když v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace stanovil, že: *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky“*, avšak v dokumentu „Zpráva o hodnocení nabídek“ ze dne 28. 3. 2018 ve vztahu k posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny pouze deklaroval, že *„(...) žádná z nabídek nepřekročila žádnou z maximálních dílčích cen uvedených v zadávací dokumentaci, a nakonec žádnou dílčí cenu v žádné nabídce vzhledem k malému rozpětí všech dílčích cen ve všech nabídkách nelze považovat za mimořádně nízkou.“*. Stěžovatel v námitkách uvádí, že popsany postup hodnotící komise, tj. vzájemné porovnávání nabídkových cen předložených účastníky zadávacího řízení, není relevantní, neboť obviněný v zadávacích podmínkách konkrétně vymezil, jakou nabídkovou cenu bude za mimořádně nízkou považovat. Toto vymezení však dle stěžovatele obviněný následně nerespektoval a porušil tak vlastní zadávací podmínky. Stěžovatel uvádí, že pokud obviněný v zadávací dokumentaci vymezí způsob identifikace mimořádně nízké nabídkové ceny, musí jej pak vždy respektovat a není možné, je-li mimořádně nízká nabídková cena takto identifikována, upustit od požadování jejího vysvětlení, neboť postup zadavatele musí být přezkoumatelný. Stěžovatel v námitkách dále uvádí, že obviněný nadefinoval předpokládané hodnoty v čl. 12 „Způsob zpracování nabídkové ceny“ zadávací dokumentace jako maximální přípustné ceny za jednotlivá dílčí plnění. V opačném případě by byl dle stěžovatele celý popis posuzování nabídkových cen účastníků z hlediska naplnění znaků mimořádně nízké nabídkové ceny definované v zadávací dokumentaci netransparentní, neboť by nebylo zřejmé, ve vztahu k jakým hodnotám obviněný posuzuje uváděných 20 % rozdílu mezi předpokládanou hodnotou a nabídkovou cenou předloženou účastníkem, jejíž překročení je automaticky spojováno se splněním znaků mimořádně nízké nabídkové ceny.
56. V části „III. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k výsledku hodnocení nabídek“ námitek stěžovatel uvádí, že obviněný pochybil při stanovení kritéria hodnocení nabídek v zadávací dokumentaci, neboť procentuální vyjádření vah jednotlivých dílčích kritérií neodpovídá skutečnému rozsahu plnění veřejné zakázky, jak je popsán v zadávací dokumentaci. V důsledku toho je pak dle stěžovatele způsob hodnocení nabídek stanovený

v zadávací dokumentaci netransparentní a není schopen zajistit výběr nejvhodnějšího dodavatele. Dle stěžovatele může nabídková cena za dílčí plnění veřejné zakázky označené v zadávací dokumentaci jako „Cena 2“ a „Cena 3“ dosáhnout až poloviny předpokládané hodnoty veřejné zakázky, přičemž v takovém případě by byla cena nabídnutá stěžovatelem za tyto služby výhodnější, než cena nabídnutá vybraným dodavatelem, ačkoli výsledek hodnocení by tuto skutečnost nerefletoval.

57. V části „IV. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k doručení Rozhodnutí o výběru“ námitek stěžovatel uvádí, že postup obviněného, kdy stěžovateli doručoval rozhodnutí o výběru dodavatele různorodě, tj. jednak prostřednictvím zveřejnění na profilu zadavatele a rovněž prostřednictvím datové schránky i e-mailem, vede ke snížení transparentnosti a nejednoznačnosti počátku běhu lhůty pro podání námitek.

Rozhodnutí o námitkách

58. Dne 9. 5. 2018 doručil obviněný stěžovateli rozhodnutí o námitkách z téhož dne, jímž námítka stěžovatele odmítl z důvodu, že dle jeho názoru nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek. Dále obviněný v rozhodnutí o námitkách uvedl důvody pro odmítnutí námitek za předpokladu, že by byly podány oprávněnou osobou. Dílčí námítka týkající se posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny vybraného dodavatele obviněný odmítl z věcných důvodů, dílčí námítka ohledně stanoveného způsobu hodnocení nabídek obviněný odmítl pro opožděnost, přičemž nad rámec uvedl i věcné důvody odmítnutí. Dílčí námítka proti způsobu doručování oznámení o výběru dodavatele obviněný odmítl z věcných důvodů.
59. K námitce uvedené stěžovatelem v části „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ námitek obviněný v rozhodnutí o námitkách uvedl, že jednotlivé horní limity pro ceny stanovil v čl. 12 „Způsob zpracování nabídkové ceny“ zadávací dokumentace jako zadávací podmínku a určení těchto horních limitů nijak nesouvisí s předpokládanou hodnotou veřejné zakázky. Obviněný uvedl, že *»V daném případě pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u jednotlivých dílčích cen nelze aplikovat obecné pravidlo uvedené v zadávací dokumentaci ohledně celkové nabídkové ceny o 20 % nižší, než předpokládána hodnota veřejné zakázky, na které se stěžovatel odvolává. Způsob posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u ceny 1, ceny 2 a ceny 3 je přímo uveden v kapitole 16 ZPŮSOB HODNOCENÍ NABÍDEK, kde se přímo uvádí: „Nabízená nabídková Cena 1, Cena 2 a Cena 3 musí být reálná.“. Z tohoto hlediska a v souladu s ustanovením § 113 odst. 1, 3 ZZVZ zadavatelem pověřená hodnotící komise posoudila, jestli některá z dílčích cen není mimořádně nízká a jednomyslně se shodla, že nakonec žádnou dílčí cenu v žádné nabídce vzhledem k malému rozpětí všech dílčích cen (ceny 1a, 1b, 1c, 1d, 2, 3) ve všech nabídkách nelze považovat za mimořádně nízkou. Tedy zadavatel nevyzval žádného z účastníků vysvětlení mimořádně nízké nabídkové ceny, protože u žádné z nabídek nebyly splněny podmínky pro aplikaci ustanovení § 113 odst. 4 ZZVZ.«.*
60. K námitce popsané stěžovatelem v části „III. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k výsledku hodnocení nabídek“ námitek obviněný v rozhodnutí o námitkách uvedl, že se jedná o námitku proti zadávací dokumentaci, která měla být obviněnému doručena nejpozději do dne 22. 3. 2018, a proto ji obviněný v souladu s § 245 odst. 3 písm. b) zákona

odmítá [nad rámec odmítnutí námitek ve smyslu § 245 odst. 3 písm. a) zákona]. Obviněný k tomu rovněž uvedl, že kritéria hodnocení nabídek byla stanovena v zadávací dokumentaci transparentně a od počátku bylo zřejmé, co a jakým způsobem bude v rámci nabídek hodnoceno.

61. K námitce popsané stěžovatelem v části „IV. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k doručení rozhodnutí o výběru“ námitek obviněný v rozhodnutí o námitkách uvedl, že s ohledem na znění § 53 odst. 5 zákona a čl. 18 „Další podmínky zadavatele a podmínky uzavření smlouvy“ zadávací dokumentace je bez jakýchkoliv pochyb zřejmé, že oznámení o výběru dodavatele bylo doručeno stěžovateli dne 17. 4. 2018. Na tom dle obviněného nemění nic ani snaha obviněného o vstřícnost vůči všem účastníkům a následné doručení oznámení o výběru dodavatele prostřednictvím e-mailu a datové schránky.

Právní posouzení

62. Úřad nejprve obecně k vyřízení námitek uvádí, že zadavatel je podle § 245 odst. 1 zákona povinen přezkoumat obdržené námítky v plném rozsahu ve lhůtě 15 dnů od jejich doručení. V této lhůtě je zadavatel povinen odeslat stěžovateli písemné rozhodnutí obsahující způsob vyřízení námitek, kdy zadavatel rozhodne buď o vyhovění námitkám či o jejich odmítnutí, přičemž je povinen své rozhodnutí podrobně a srozumitelně odůvodnit. Podstatné je, aby byly námítky jednak vyřízeny některým se shora uvedených způsobů, a současně bylo rozhodnutí zadavatele, kterým se tak stane, řádně odůvodněno a zadavatel v takovém odůvodnění reagoval na **veškeré** skutečnosti uvedené stěžovatelem v námitkách, ne pouze na některé z nich. Současně je povinen o podaných námitkách rozhodnout výlučně sám zadavatel.
63. Dále je pro řádné vyřízení námitek zadavatel povinen poučit stěžovatele v případě, kdy podané námítky odmítne, o možnosti podat ve lhůtě podle § 251 odst. 2 zákona návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu a o povinnosti doručit v téže lhůtě stejnopis návrhu zadavateli.
64. Shora uvedené povinnosti jsou zadavateli zákonem uloženy především proto, že má institut námitek sloužit jako hlavní prostředek obrany proti domnělému porušení zákona úkonem zadavatele, kdy by měl být vzniklý „problém“ pramenící z postupu zadavatele vyřešen primárně mezi zadavatelem a stěžovatelem v zadávacím řízení, nikoliv až ve správním řízení před Úřadem. Právě z tohoto důvodu by měla být argumentace zadavatele rozvedená v rozhodnutí o námitkách pokud možno co nejvíce komplexní, reagující na celý obsah podaných námitek, přičemž by měly být úvahy zadavatele přezkoumatelné, tím spíše v případě, kdy zadavatel námítky stěžovatele odmítá. Jsou-li námítky podány, je zadavatel povinen v rozhodnutí o nich uvést, zda námitkám vyhovuje, či je odmítá, a zároveň toto své rozhodnutí odůvodnit, a to v souladu se zásadou transparentnosti (§ 6 odst. 1 zákona), tedy tak, aby rozhodnutí zadavatele bylo zpětně přezkoumatelné. Úřad v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010 č. j. 1 Afs 45/2010 – 159), podle které požadavek transparentnosti „(...) *není splněn tehdy, pokud jsou v zadavatelově postupu shledány takové prvky, jež by zadávací řízení činily nekontrolovatelným, hůře kontrolovatelným, nečitelným a nepřehledným nebo jež by vzbuzovaly pochybnosti o pravých důvodech jednotlivých kroků zadavatele.*“ Tato povinnost zadavatele, dovoditelná již ze samotných zásad zadávání veřejných zakázek,

je pak v § 245 odst. 1 zákona zdůrazněna výslovným požadavkem na to, aby se zadavatel v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně vyjádřil ke všem skutečnostem v nich uvedených. To může mít zásadní význam pro rozhodnutí stěžovatele o jeho dalším postupu, tj. zejména o tom, zda bude proti postupu zadavatele brojit návrhem u Úřadu, či nikoliv. V případě, že se stěžovatel rozhodne návrh podat, jsou pak skutečnosti uvedené zadavatelem v rozhodnutí o námitkách významným podkladem pro náležitou formulaci a odůvodnění takového návrhu.

65. Důležitost institutu námitek a toho, jak mají být zadavatelem vyřízeny, vyplývá i z úmyslu zákonodárce penalizovat zadavatele v případě, že na námitky nebude reagovat ve lhůtách a způsobem stanoveným zákonem. Nejedná se přitom pouze o vznik odpovědnosti zadavatele za případný přešůpek, ale především o možnost uložení zcela nového (v porovnání s předešlou právní úpravou zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách) nápravného opatření Úřadem podle § 263 odst. 5 zákona, tj. zrušení rozhodnutí o námitkách, a dále i možnost zrušení samotného zadávacího řízení podle § 263 odst. 6 zákona tam, kde Úřad v průběhu řízení o návrhu zjistí, že zadavatel o podaných námitkách nerozhodl ve smyslu § 245 odst. 5 zákona. Ignorance povinností pramenících z § 245 zákona tak může mít pro zadavatele a osud jím zadávané veřejné zakázky i zcela fatální následky. Předmětem tohoto správního řízení je pak posouzení otázky, zda došlo jednáním obviněného při vyřizování námitek ze dne 2. 5. 2018 podaných stěžovatelem ke spáchání přešůpku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že obviněný odmítl námitky z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a že se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách ze dne 9. 5. 2018 nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách [konkrétně k námitce stěžovatele ohledně toho, že není zřejmé, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*].
66. Přímo ze zákonného ustanovení tedy plyne, že zadavatel své povinnosti ve vztahu k řádně podaným námitkám nesplní, pokud se s nimi vypořádá pouze obecným sdělením, aniž by své rozhodnutí opřel o argumentaci založenou na konkrétních a přezkoumatelných skutečnostech. Za takové (nedostatečné) obecné sdělení je možno považovat i obecné konstatování, že se namítaného a konkrétně stěžovatelem popsaného pochybení zadavatel nedopustil a námitky z toho důvodu neshledává relevantní. Za takové situace není vůbec naplňován smysl institutu námitek, kdy stěžovatel uvádí jasné argumenty (zde není ještě Úřadem hodnoceno, zda důvodné či nikoli), ale zadavatel na tyto konkrétní argumenty nereaguje vůbec, či jen povšechně. Povinnost podrobně a srozumitelně se vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným v námitkách má zadavatel i v případě zcela nesouvisejících či lichých argumentů stěžovatele, a to v tom smyslu, že musí (konkrétním a zpětně přezkoumatelným způsobem) odůvodnit, proč argumentaci stěžovatele pokládá za nesouvisející, resp. lichou.
67. Úřad pokládá za potřebné zároveň vyjasnit, že uvedené nároky, které jsou na vyřízení námitek zákonem kladeny, byť by se mohly na první pohled jevit jako přísné, nejsou ve vztahu k zadavateli nikterak nespravedlivé. Je totiž třeba předně vycházet z toho,

že primárním účelem regulace zadávání veřejných zakázek je ochrana prostředků, které jsou prostřednictvím veřejných zakázek vynakládány, a to především vytvářením podmínek pro to, aby smlouvy, na jejichž základě jsou veřejné zakázky plněny, byly zadavateli uzavírány při zajištění hospodářské soutěže a konkurenčního prostředí mezi dodavateli. Má-li zadavatel (právě za účelem ochrany hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s takto vydávanými prostředky) zákonem stanovenou obecnou povinností zadávat veřejné zakázky prostřednictvím v zákoně upravených zadávacích řízení (nelze-li na danou veřejnou zakázku vztáhnout některou ze zákonem definovaných výjimek z této povinnosti) a je-li zadavatel zároveň osobou odpovědnou za zákonný průběh daného zadávacího řízení, není ničeho nepřiměřeného na tom, aby měl zároveň povinnost k námitce stěžovatele svůj postup relevantním způsobem odůvodnit. Jinými slovy řečeno, je-li zadavatel ve své smluvní volnosti zákonem omezen v tom smyslu, že k uzavření smlouvy na veřejnou zakázku může obecně přistoupit toliko na základě formalizovaného postupu, který musí vyhovět zákonem stanoveným podmínkám, musí na každý svůj krok v zadávacím řízení nahlížet též z toho pohledu, zda je v souladu se zákonem. Za takového stavu věci nemůže zadavatel dodavatelům zastřít a nesdělit své úvahy, na základě kterých dospěl k závěru, že postupuje v souladu se zákonem, stěžovateli sdělit. Navíc je právě férový (transparentní) takový postup zadavatele, kdy obdrží výtky dodavatele a reaguje na ně tak, že se s nimi srozumitelně a jasně vypořádá. To implikuje, že zareaguje na všechny vznesené argumenty a např. uvede, proč je nepovažuje za legitimní. Právě to je základním smyslem řízení o námitkách. Postup, kdy dodavatel vznesl řadu argumentů, pro které považuje postup zadavatele za nezákonný, a zadavatel část z nich ignoruje či na konkrétní argumenty reaguje nedůvodně jen povšechně, aniž by vysvětlil, proč tato námitka není důvodná, nemůže být v souladu se zákonem.

68. Lze konstatovat, že každý dodavatel pohybující se na dotčeném trhu má právo na transparentní a nediskriminační postup zadavatele v zadávacím řízení a právo na nezávislý přezkum úkonů či rozhodnutí zadavatele poté, co se u něj dotčený uchazeč neúspěšně bránil námitkami dle zákona (k tomuto závěru srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 50/2006-137). Právě k plnohodnotnému naplnění tohoto práva pak směřuje úprava v § 245 odst. 1 zákona. Nesplnění povinností vymezených v § 245 odst. 1 zákona pak zákonodárce rovněž spojuje s jednáním, které je klasifikováno jako přestupek [viz § 268 odst. 1 písm. d) zákona].
69. V prověřovaném případě obviněný námitky stěžovatele odmítl z důvodu, že dle jeho názoru nebyly podány oprávněnou osobou, k čemuž se stručně vyjádřil, přičemž dále uvedl důvody pro odmítnutí námitek za předpokladu, že by byly podány oprávněnou osobou (viz odstavec 58 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Obviněný se tedy námitkami, resp. pouze některými, jím vyselektovanými, skutečnostmi uvedenými v námitkách, jak bude uvedeno níže, v odůvodnění svého rozhodnutí věcně zabýval, a to i navzdory tomu, že námitky současně odmítl ve smyslu § 245 odst. 3 písm. a) zákona. Z textu rozhodnutí o námitkách tedy vyplývá, že obviněný v rozhodnutí o námitkách de facto uplatnil tři různé důvody odmítnutí námitek [a to odmítnutí námitek dle ustanovení § 245 odst. 2 zákona a odmítnutí námitek dle ustanovení § 245 odst. 3 písm. a) a b) zákona].
70. Úřad obecně uvádí, že za situace, kdy v rozhodnutí o námitkách je zadavatelem uveden více než jeden důvod k odmítnutí námitek, je třeba pro účely posouzení naplnění podmínky

přezkoumatelnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách z hlediska jeho srozumitelnosti a důvodů se zabývat všemi důvody pro odmítnutí námitek. Uvede-li zadavatel jako důvod pro odmítnutí námitek skutečnost podle § 245 odst. 3 písm. a) zákona, pak v takovém případě lze uvedení tohoto důvodu považovat za „podrobné a srozumitelné“ vyjádření se ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách ve smyslu § 245 odst. 1 zákona pouze tehdy, popíše-li své úvahy o tom, že stěžovatel není osobou oprávněnou k podání námitek. Pak je na posouzení, zda bylo lze ze strany zadavatele tento zákonný institut odmítnutí námitek dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona možno využít a nevyjadřovat se tak úplně a srozumitelně k uplatněným námitkám, neboť je naplněna dikce § 245 odst. 1 zákona, jelikož zadavatel srozumitelně a v souladu se zákonem dovodil, že námitky nebyly skutečně podány oprávněnou osobou (tento závěr však musí být v souladu se skutkovým stavem věci) a zadavatel pak již není povinen vypořádat věcný obsah námitek. Jestliže však důvod pro odmítnutí podle § 245 odst. 3 písm. a) zákona dán objektivně není, pak zadavatel nemohl využít formálního odmítnutí námitek dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona a musel se zabývat a věcně vypořádat se skutečnostmi uplatněnými v námitkách. Jiný postup by dle názoru Úřadu mohl vést k obcházení zákona. Pokud by totiž zadavatel nechtěl námitky vypořádávat, odkazoval by jen na formální důvod uvedený v § 245 odst. 3 písm. a) zákona, přestože ten v daném případě není dán (viz níže). K právě uvedenému lze v tomto ohledu odkázat i na relevantní ustálenou rozhodovací praxi Úřadu např. rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0123/2017/VZ-15529/2017/533/HKu ze dne 19. 5. 2017 či rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0189/2017/VZ-19785/2017/542/ODv ze dne 30. 6. 2017.

K výroku I. tohoto rozhodnutí

K odmítnutí námitek z důvodu jejich podání neoprávněnou osobou

71. S ohledem na výše uvedené se Úřad v šetřeném případě nejprve zabýval tím, zda je naplněn důvod odmítnutí námitek zadavatelem podle § 245 odst. 3 písm. a) zákona. Jak je uvedeno výše, odmítnutí námitek zadavatelem podle § 245 odst. 3 písm. a) zákona (zadavatel odmítne námitky, které nejsou podané oprávněnou osobou k podání námitek ve smyslu § 241 zákona) by bylo možno považovat za řádný důvod k odmítnutí námitek (a tím i k nevyjádřování se věcně ke skutečnostem uplatněným v námitkách) pouze v případě, že by byl tento důvod oprávněný, tj. objektivně dán v souladu se zákonem.
72. Z tohoto důvodu se Úřad dále podrobně zabýval tím, zda námitky podané stěžovatelem byly podány oprávněnou osobou podle § 241 zákona, a zda tedy důvod uvedený v rozhodnutí o námitkách je objektivně naplněn.
73. Dle obviněného plná moc přiložená k námitkám neosvědčuje, že společnost ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. jedná za stěžovatele a současně Mgr. Rydvan nemůže přímo zastupovat stěžovatele. Toto obviněný v rozhodnutí o námitkách dovodil z obsahu podání a výkladu ustanovení § 15 odst. 4 a 8 zákona o advokacii.
74. K tomu Úřad uvádí, že podle § 241 odst. 1 zákona může námitky podat dodavatel, kterému postupem zadavatele souvisejícím se zadáváním podlimitní nebo nadlimitní veřejné zakázky hrozí nebo vznikla újma. Podmínky aktivní legitimace k podání námitek jsou tedy uvedeny ve shora citovaném ustanovení zákona. V daném případě se musí jednat o dodavatele dle § 5 zákona a tento musí zároveň specifikovat újmu, která mu postupem zadavatele hrozí či vznikla. Případný stěžovatel tak musí podmínky aktivní

legitimace k podání návrhu splnit kumulativně. Stěžovatele (tj. osobu, která je oprávněna k podání námitek) lze tedy s ohledem na zákonnou úpravu definovat jako dodavatele, kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele hrozí nebo vznikla újma na jeho právech.

75. Z dokumentace o zadávacím řízení vyplývá, že dne 2. 5. 2018 byly obviněnému doručeny z datové schránky společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. námitky, ve kterých byl jako stěžovatel označen dodavatel PMC FACILITY a.s., IČO 48036242, se sídlem Revoluční 767/25, 110 00 Praha 1 (dále jen „PMC FACILITY a.s.“), přičemž dále je uvedeno, že tento je zastoupen: ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. zastoupená Mgr. Tomášem Rydvanem, advokátem a jednatelem uvedené advokátní kanceláře. Námitky jsou rovněž opatřeny fyzickým podpisem „Tomáš Rydvan“ (viz odstavec 52 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Dále je v námitkách uvedeno, že přílohou námitek je plná moc právního zástupce stěžovatele. Z obsahu přiložené plné moci vyplývá, že stěžovatel PMC FACILITY a.s. zmocňuje „Mgr. Tomáše Rydvana, advokáta, ev. č. ČAK 09848, ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o., se sídlem Praha 1, Truhlářská 13/15, PSČ 110 00, Česká republika („Zmocněnec“)" mj. k jakémukoli právnímu jednání souvisejícímu s předmětnou veřejnou zakázkou (v podrobnostech viz odstavec 53 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad uvádí, že z výpisu České advokátní komory vyplývá, že Mgr. Rydvan vykonává advokacii jakožto společník společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o., a rovněž sídlí na stejné adrese jako jmenovaná společnost (viz odstavec 54 odůvodnění tohoto rozhodnutí).
76. Z dokumentace o zadávacím řízení, konkrétně z dokumentu „Protokol o otevírání obálek“ ze dne 22. 3. 2018 (viz odstavec 49 odůvodnění tohoto rozhodnutí), vyplývá, že stěžovatel podal nabídku na veřejnou zakázku, a je tedy účastníkem zadávacího řízení na veřejnou zakázku. Tj. z uvedeného je zřejmé, že se jedná o potenciálního dodavatele předmětu plnění veřejné zakázky, který dokonce v zadávacím řízení projevil zájem o získání této veřejné zakázky.
77. Úřad k tomu uvádí, že z obsahu podání (plné moci) je nepochybně zřejmý úmysl (vůle) stěžovatele nechat se mj. za účelem podání námitek obviněnému (a následně i návrhu) právně zastoupit. Prostřednictvím právního zástupce pak stěžovatel brojí proti postupu obviněného při zadávání předmětné veřejné zakázky. V první řadě, lze obecně odkázat na ustanovení § 574 občanského zákoníku, dle kterého na právní jednání je třeba spíše hledět jako na platné, než neplatné. V důvodové zprávě k uvedenému ustanovení občanského zákoníku je uvedeno, že zásadním hlediskem je respektovat skutečnou vůli jednajících osoby. V daném případě, dle názoru Úřadu není pochyb, že vůlí stěžovatele bylo podat námitky směřující proti postupu zadavatele při zadávání předmětné veřejné zakázky prostřednictvím právního zástupce, a to Mgr. Rydvana, resp. společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o., jelikož Mgr. Rydvan vykonává advokacii jako společník jmenované společnosti.
78. Úřad na tomto místě zdůrazňuje, že v označení zmocněnce je v plné moci přiložené k námitkám uveden jak Mgr. Rydvan, tak i společnost ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. V kontextu již výše uvedeného (výkon advokacie jakožto společník společnosti) nelze abstrahovat od znění zákona o advokacii, který v případě, že advokát vykonává advokacii jakožto společník společnosti, stanovuje určitá pravidla pro tento způsob výkonu činnosti. Z dikce ustanovení § 15 odst. 8 zákona o advokacii vyplývá, že advokát

vykonávající advokacii jako společník společnosti ode dne vzniku účasti do dne jejího zániku nebo do okamžiku rozhodnutí o likvidaci společnosti současně nemůže vykonávat advokacii jiným způsobem, než pro uvedenou společnost. Současně dle § 15 odst. 4 zákona o advokacii platí, že advokáti, kteří jsou společníky společnosti, vykonávají advokacii jménem společnosti a na její účet. Právě uvedené neplatí za situace, kdy výkon advokacie jménem společnosti nepřipouští v jednotlivých případech zvláštní právní předpisy [srov. např. znění § 35 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů, § 24 a § 25 zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 35 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů]. Stejně tak z právě citovaného ustanovení zákona o advokacii plyne, že jako účastník právních vztahů založených v souvislosti s poskytováním právních služeb advokátem vykonávající advokacii ve společnosti vystupuje vůči klientovi, jakož i vůči třetím osobám, vždy společnost. Dle názoru Úřadu v kontextu výše uvedeného je třeba dojít k závěru, že Mgr. Rydvan byl v případě podání námitek (stejně tak např. následně při podání návrhu k Úřadu) povinen respektovat ustanovení zákona o advokacii, ze kterých jednoznačně plyne, že v těchto případech jakožto advokát vykonávající advokacii jako společník společnosti jedná jménem společnosti a na účet společnosti. Tomu ostatně odpovídá i textace hlavičky podaných námitek, stejně tak způsob podání námitek prostřednictvím datové schránky společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. Mgr. Rydvan tedy v případě podání námitek jednal z pozice advokáta vykonávajícího advokacii jakožto společník společnosti jménem společnosti (ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.) a na její účet. Tomu dle názoru Úřadu odpovídá jak plná moc předložená stěžovatelem [tj. „(...) **zmocňujeme Mgr. Tomáše Rydvana, advokáta, ev. č. ČAK 09848, ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. (...)**], tak i úkony, které činí Mgr. Rydvan jménem společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. a na účet této společnosti.

79. V daném případě vzhledem k textaci plné moci nelze přehlednout, pro jakou škálu úkonů je tato plná moc koncipována, tzn., uvedená plná moc nezahrnuje pouze zastoupení pro zadávací řízení, „námitkové řízení“ či řízení před Úřadem, nýbrž je zároveň udělena pro případná soudní řízení. Pro soudní řízení má však institut zastoupení odlišnou právní úpravu, např. právě od institutu zastoupení dle správního řádu, popřípadě obecného institutu zastoupení dle občanského zákoníku (srov. znění § 33 správního řádu, popř. § 436 a násl. občanského zákoníku). Zde je třeba opětovně připomenout ustanovení § 15 odst. 4 zákona o advokacii, dle kterého při „řízení u zadavatele“ či Úřadu platí, že advokát (Mgr. Rydvan) jedná jménem společnosti (ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.) na účet této společnosti. Toto však neplatí pro případné řízení u soudu. Zde by se výše uvedené pravidlo neuplatnilo. Důvodem je již výše uvedená výjimka, kdy se pravidlo „advokát jedná jménem společnosti na účet společnosti“ neuplatní (viz předchozí odstavec odůvodnění tohoto rozhodnutí). Pro soudní řízení totiž naopak platí, že advokát (Mgr. Rydvan) jedná svým jménem na účet společnosti (ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o.), tzn. pro případné soudní řízení v intencích relevantních ustanovení zákona o advokacii ve spojení s příslušnými zvláštními právními předpisy, má být zmocněn konkrétní advokát, který v těchto případech jedná svým jménem na účet společnosti. Vzhledem ke způsobu, jakým je plná moc koncipována, lze právě i s ohledem na výše uvedené chápat určitou „dvojakost“ plné moci, ve které je jak jmenovitě uveden Mgr. Rydvan, který na základě předmětné plné moci může vystupovat ve více rolích, tak i společnost

ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. Úřad je toho názoru, že není sporu o tom, že společnost ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. je v plné moci výslovně uvedena, a že byl stěžovatel oprávněn prostřednictvím této společnosti, jejímž jménem v tomto případě jedná Mgr. Rydvan, podat námitky a následně návrh.

80. Úřad tedy vzhledem k výše uvedenému konstatuje, že nelze přisvědčit závěru obviněného, podle něhož námitky nebyly podány oprávněnou osobou, neboť „(...) přiložená plná moc vůbec neosvědčuje, že společnost ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o. jedná za stěžovatele. Současně v tomto případě advokát Mgr. Tomáš Rydvan nemůže sám přímo zastupovat stěžovatele.“, jelikož jak Úřad vyložil výše, z plné moci vyplývá zmocnění společnosti ŘANDA HAVEL LEGAL advokátní kancelář s.r.o., stejně tak plná moc reflektuje případnou nutnou úpravu pro soudní řízení, pro která je rovněž udělena, a pro která naopak platí, že „účastník může být zastoupen advokátem“ a stanovuje zplnomocnění konkrétního advokáta. Dle názoru Úřadu jiný výklad, tzn., že námitky byly podány neoprávněnou osobou, jak uvádí obviněný, by byl nejenže extrémně formalistický, ale spíše nesprávný a neodpovídající (jdoucí proti smyslu) vyjádřené vůli v předmětné plné moci.
81. V souvislosti s uvedenou problematikou Úřad odkazuje např. i na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku sp. zn. 4 Afs 56/2014 ze dne 21. 8. 2014, kde Nejvyšší správní soud k otázce zastupování uvedl, že jako účastník právních vztahů založených v souvislosti s poskytováním právních služeb advokátem vykonávajícím advokacii ve společnosti vystupuje vůči klientovi vždy společnost. Správněprávní úprava z procesního hlediska nevyklučuje, aby byla plná moc vystavena na advokáta, který je společníkem společnosti, nicméně tento je však povinen s ohledem na ustanovení § 15 odst. 4 zákona o advokacii vykonávat advokacii jménem společnosti. Z uvedeného vyplývá, že Nejvyšší správní soud nepovažuje za problematické zastoupení na základě plné moci advokátem, který je společníkem společnosti, neboť je tento stejně povinen vykonávat advokacii jménem společnosti. Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku mj. uvedl, že „*Daňový řád, stejně jako správní řád, umožňuje, aby účastníka řízení (daňový subjekt) zastupovala i právnická osoba, proto by v řízení podle tohoto předpisu mohla a měla být plná moc vystavena na společnost jakožto zmocněnce s tím, že za reálné plnění povinností zmocněnce v takovém případě primárně odpovídají advokáti – společníci této společnosti. Nejvyšší správní soud má za to, že tato právní úprava z procesního hlediska nevyklučuje, aby plná moc byla vystavena na advokáta – společníka obchodní společnosti, jejímž prostřednictvím je společně vykonávána advokacie.*“. Uvedené tak lze dle názoru Úřadu analogicky aplikovat na postup předcházející správnímu řízení, tj. podání námitek.
82. Úřad závěrem dodává, že není pochyb o tom, že je naplněna dikce § 241 odst. 1 zákona, a to že námitky může podat dodavatel, kterému postupem zadavatele hrozí nebo vznikla újma, neboť námitky byly (prostřednictvím právního zástupce) podány účastníkem zadávacího řízení, který v zákonem stanovené lhůtě podal nabídku. Úřad tedy uvádí, že ve vztahu k podání námitek není dán důvod jejich odmítnutí odůvodněním, které uvedl obviněný, a to, že námitky nebyly podány oprávněnou osobou. Úřad tedy s ohledem na výše uvedené uzavírá, že námitky byly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona.
83. Úřad tedy s ohledem na výše uvedené uzavírá, že obviněný odmítl námitky z důvodu uvedeného v § 245 odst. 3 písm. a) zákona, tj. že nebyly podány osobou oprávněnou

k podání námitek podle § 241 zákona, neoprávněně, neboť tento důvod pro odmítnutí námitek nebyl ve skutečnosti dán. Obviněný tedy nemohl využít formálního odmítnutí námitek dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona a měl povinnost se zabývat a věcně vypořádat se všemi skutečnostmi uvedenými stěžovatelem v námitkách, tj. měl se ve smyslu § 245 odst. 1 zákona „podrobně a srozumitelně“ vyjádřit ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách (viz závěry uvedené v odstavci 70 odůvodnění tohoto rozhodnutí), neboť jiný postup by ve svém důsledku mohl vést k obcházení zákona. Pokud by totiž obviněný z jakéhokoli důvodu nechtěl námitky vypořádávat, mohl by pouze odkazovat na některý z formálních důvodů [v tomto případě na důvod uvedený v § 245 odst. 3 písm. a) zákona], přestože ten v daném případě nebyl dán, jak Úřad dovodil v odstavcích 71 - 82 odůvodnění tohoto rozhodnutí (a jak Úřad dovodil rovněž v pravomocném rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, viz odstavec 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad rovněž uvádí, že jakkoli obviněný dle svého vyjádření ze dne 27. 8. 2018 trvá na tom, že odmítl námitky z důvodu dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona v souladu se zákonem, proti rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, v němž Úřad na základě zjištěných skutkových okolností dovodil, že postup obviněného spočívající v odmítnutí námitek z důvodu dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona byl chybný, obviněný rozklad nepodal. Argument obviněného, že tento neměl povinnost se vyjádřit ke všem námitkám stěžovatele, neboť námitky stěžovatele neodmítl podle ustanovení § 245 odst. 1 zákona, tj. z věcných důvodů, nýbrž podle § 245 odst. 3 písm. a) zákona, tj. z důvodu, že nebyly podány oprávněnou osobou (viz odstavec 15 odůvodnění tohoto rozhodnutí), je tedy pro jeho zjevnou nesprávnost třeba s ohledem na výše uvedené dílčí závěry Úřadu odmítnout a je možno opětovně odkázat na výše citovanou rozhodovací praxi Úřadu (viz odstavec 70 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad tedy shrnuje, že obviněný nebyl v daném případě oprávněn odmítnout námitky s odkazem na § 245 odst. 3 písm. a) zákona, neboť tento důvod, jak výše dovodil Úřad, nebyl dán.

K dalším důvodům odmítnutí námitek

84. S ohledem na shora vyložené se Úřad zabýval tím, zda rozhodnutí o námitkách – pokud obviněný, jak bylo výše dovozeno, nemohl odmítnout námitky dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona – a jeho odůvodnění obsahovalo podrobně a srozumitelně vyložené důvody ke všem stěžovatelem namítaným skutečnostem, pro které obviněný námitky odmítl.
85. Pro úplnost Úřad na tomto místě připomíná, že z obdržené dokumentace o zadávacím řízení Úřad zjistil, že v šetřeném případě byly obviněnému doručeny námitky stěžovatele dne 2. 5. 2018.
86. Součástí námitek, jak již bylo uvedeno výše, byla i námitka proti zadávací dokumentaci označená stěžovatelem v námitkách pod čl. „III. Namítané pochybení zadavatele ve vztahu k výsledku hodnocení nabídek“, v níž stěžovatel brojil proti nezákonně stanovenému kritériu a následnému způsobu hodnocení nabídek obviněným v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace. Vzhledem k ustanovení § 242 odst. 4 zákona, dle něhož platí, že pokud je v zadávacím řízení stanovena lhůta pro podání nabídek, musí být námitky proti zadávací dokumentaci doručeny zadavateli nejpozději do skončení této lhůty, přičemž jak vyplývá z dokumentace o zadávacím řízení, byla v předmětném zadávacím řízení stanovena lhůta pro podání nabídek v čl. 15 „Lhůta pro podání nabídek a otevírání obálek“ zadávací dokumentace do dne 15. 3. 2018 a následně byla dokumentem „Vysvětlení a změna zadávací dokumentace č. 1“ ze dne 12. 3. 2018 prodloužena do dne 22. 3. 2018 (viz odstavce

47 – 48 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Posledním dnem, kdy mohl stěžovatel obviněnému doručit námitky proti zadávací dokumentaci, resp. v předmětném případě proti nezákonně stanovenému kritériu hodnocení nabídek obviněným, byl den 22. 3. 2018 do 10:00 hod. Z dokumentace o zadávacím řízení ovšem nikterak nevyplývá, že by stěžovatel obviněnému do konce lhůty pro podání nabídek doručil jakékoli podání, jehož obsahem by byly námitky proti zadávacím podmínkám šetřené veřejné zakázky, resp. stanovení kritéria hodnocení nabídek v zadávací dokumentaci. Ostatně ani sám stěžovatel toto nikterak nedokládá, ani tak neargumentuje, že by námitky proti nastavení zadávacích podmínek – kritérií hodnocení u obviněného ve lhůtě do dne 22. 3. 2018 uplatnil. Z dokumentace o zadávacím řízení naopak vyplývá, že stěžovatel doručil obviněnému námitky obsahující mj. námitku proti nezákonně stanovenému kritériu hodnocení nabídek obviněným až dne 2. 5. 2018.

87. Úřad upozorňuje, že z obsahu samotné argumentace stěžovatele v uvedené části námitek nelze vyvodit jiný závěr, než že se jedná o námitku proti zadávací dokumentaci. Stěžovatel v této části námitek přímo uvádí, že *„Celý způsob hodnocení nabídek, popsany v čl. 16 ZD, je tak netransparentní a není schopen zajistit výběr nejvhodnější nabídky.“*. Fakticky se tak jedná o námitky směřující proti nastavení způsobu hodnocení a nikoliv proti samotnému netransparentnímu hodnocení.
88. Úřad se dále zaměřil na posouzení, zda se v šetřeném případě nejedná o situaci, kdy lze nejasnost zadávacích podmínek rozporovat i po lhůtě stanovené v § 242 odst. 4 zákona, neboť se projevila až v pozdějších fázích zadávacího řízení. V této souvislosti Úřad příkladně odkazuje na závěry vyplývající z rozsudků Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 5 Afs 75/2009 ze dne 6. 11. 2009, kdy Nejvyšší správní soud dovedil, že jelikož se nejasnost zadávací dokumentace projevila až při hodnocení nabídky, nebylo reálně možné ze strany stěžovatele tuto nejasnost identifikovat, a tedy ji rozporovat ve lhůtě pro podání námitek proti zadávacím podmínkám. Obdobně lze pak poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci 2 Afs 67/2010 ze dne 25. 1. 2011, kde Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„je nutno od sebe odlišovat situace, kdy podle okolností konkrétního případu lze po uchazeči spravedlivě požadovat, aby napadl zákonnost zadávacích podmínek, neboť si této nezákonnosti mohl a měl být vědom, od případů, kdy se tato nezákonnost skutečně vyjeví až při hodnocení jednotlivých nabídek. Jde tak o odlišení případů protizákonných zadávacích podmínek per se od podmínek, které samy o sobě protizákonné být nemusí, nicméně tato protizákonnost se projeví až jejich aplikací.“*. Úřad dodává, že uvedená judikatura se vztahuje k zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, avšak uvedené závěry lze analogicky aplikovat na zákon, neboť princip podání námitek zůstal zachován. Úřad v této souvislosti tedy uzavírá, že v rámci rozhodování o námitkách (a následně návrhu) směřujících proti vyloučení ze zadávacího řízení nemohou být zadávací podmínky v zásadě přezkoumávány vyjma případů, kdy jejich nejasnost vyvstane až následně v průběhu zadávacího řízení. Tyto závěry plně odpovídají i konstantní rozhodovací praxi Úřadu, resp. jsou plně v souladu s relevantní judikaturou soudů.
89. K tomu Úřad uvádí, že zadávací dokumentace včetně stanovených kritérií a způsobu hodnocení nabídek byla na profilu zadavatele zveřejněna ode dne zahájení zadávacího řízení na šetřenou veřejnou zakázku, tj. ode dne 22. 2. 2018, a stejně tak byla od uvedeného data na profilu zadavatele zveřejněna i lhůta pro podání nabídek na šetřenou veřejnou zakázku, tj. do dne 15. 3. 2018, následně byl dne 12. 3. 2018 na profilu zadavatele zveřejněn

i dokument „Vysvětlení a změna zadávací dokumentace č. 1“ ze dne 12. 3. 2018, kterým byla lhůta pro podání nabídek prodloužena do dne 22. 3. 2018. Úřad tedy uvádí, že stěžovatel měl možnost se se zadávací dokumentací k veřejné zakázce seznámit a nic mu nebránilo v podání námitek proti zadávací dokumentaci ve lhůtě pro podání nabídek tak, jak je stanoveno v § 242 odst. 4 zákona. Způsob hodnocení nabídek dle kritérií hodnocení tak byl uveden v zadávací dokumentaci a stěžovatel mohl proti němu uplatnit námitky v souladu se zákonem.

90. Vzhledem ke skutečnosti, že stěžovatel nepodal námitku týkající se možného nezákonného stanovení hodnotících kritérií v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace ve lhůtě dle § 242 odst. 4 zákona, tj. v předmětném případě do dne 22. 3. 2018, nýbrž až dne 2. 5. 2018, uvádí Úřad, že předmětnou námitku stěžovatele proti zadávací dokumentaci byl obviněný oprávněn, resp. byl povinen, v rozhodnutí o námitkách odmítnout jako opožděnou ve smyslu § 245 odst. 3 písm. b) zákona [jak ostatně obviněný v rozhodnutí o námitkách učinil (viz odstavec 60 odůvodnění tohoto rozhodnutí) nad rámec povšechného důvodu pro odmítnutí námitek z důvodu jejich podání neoprávněnou osobou, který však Úřad výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí shledal jako neoprávněný]. Závěr o opožděném podání této části námitek (ke kterému dospěl i obviněný) učinil rovněž Úřad v usnesení č. j. ÚOHS-S0191/2018/VZ-16702/2018/533/BKu ze dne 4. 7. 2018. Obviněný tedy zcela v souladu se zákonem tuto část námitek odmítl s odkazem na znění § 245 odst. 3 písm. b) zákona.
91. Úřad dále uvádí, že předmětem podaných námitek byly rovněž námitky označené stěžovatelem jako „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ a „IV. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k doručení rozhodnutí o výběru“, kdy stěžovatel těmito částmi námitek reagoval na uveřejněné, resp. doručené, oznámení o výběru dodavatele. Úřad tedy přistoupil k posouzení, zda byly v těchto částech námitky podány stěžovatelem včas, a zda splňovaly veškeré další náležitosti stanovené zákonem.
92. K tomu Úřad uvádí, že z dokumentace o zadávacím řízení vyplývá, že oznámení o výběru dodavatele bylo na profilu zadavatele uveřejněno dne 17. 4. 2018 (viz odstavec 51 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Posledním dnem lhůty pro doručení námitek reagujících na oznámení o výběru dodavatele obviněnému byl tedy den 2. 5. 2018, přičemž námitky stěžovatele byly obviněnému doručeny dne 2. 5. 2018, tj. v rámci zákonné lhůty. Úřad tedy konstatuje, že námitky byly v části označené jako „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ a v části označené jako „IV. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k doručení rozhodnutí o výběru“ podány s ohledem na lhůtu stanovenou v § 242 odst. 1 a 2 zákona včas.
93. Dále Úřad uvádí, že námitky byly podány oprávněnou osobou (viz odstavec 71 - 81 odůvodnění tohoto rozhodnutí), obsahovaly zákonem předepsané náležitosti a nebyly vzaty stěžovatelem zpět, přičemž s ohledem na tyto skutečnosti měl obviněný povinnost námitky v částech označených jako „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ a jako „IV. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k doručení rozhodnutí o výběru“ postupem podle § 245 odst. 1 a násl. zákona náležitě vyřídit (rozhodnout o nich) v zákonem stanovené lhůtě (nejpozději do dne 17. 5. 2018). V daném případě je nutné akcentovat, že pro splnění povinnosti zadavatele stanovené v § 245 odst. 1 zákona spočívající v podrobném a srozumitelném vyjádření

se ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, tj. přezkoumání podaných námitek v plném rozsahu, je nutné o námitkách rozhodnout tak, aby byl materiálně vyčerpán celý jejich předmět. K tomu Úřad dodává, že právě způsob, jakým mají být podané námitky ze strany obviněného vyřízeny, tj. že měly být v tomto konkrétním případě vyřízeny v plném rozsahu, je z pohledu dodržení zákona zásadní, přičemž je tento závěr zřejmý i ze skutečnosti, že nedodržení postupu zadavatele při vyřizování námitek je v zákoně vymezeno jako samostatný přestupek, jak již bylo Úřadem opakovaně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedeno.

94. Úřad konstatuje, že z výše uvedeného věcného odůvodnění rozhodnutí o námitkách (viz odstavce 59 - 61 odůvodnění tohoto rozhodnutí) zjevně vyplývá, že se v rozhodnutí o námitkách obviněný nevypořádal s podstatou námitky stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, neboť obviněný k této námitce v rozhodnutí o námitkách pouze uvedl, že *„V daném případě pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u jednotlivých dílčích cen nelze aplikovat obecné pravidlo uvedené v zadávací dokumentaci ohledně celkové nabídkové ceny o 20 % nižší, než předpokládána hodnota veřejné zakázky, na které se stěžovatel odvolává.“*, z čehož lze pouze dovodit, vůči jakým hodnotám obviněný předmětnou zadávací podmínku neposuzoval, a nikoli, vůči čemu ji posuzoval. Na vznesenou námitku stěžovatele zároveň nepodává odpověď ani žádný jiný dokument, který je součástí dokumentace o zadávacím řízení, když např. v čl. I. dokumentu „Zpráva o hodnocení nabídek“ ze dne 28. 3. 2018 je uvedeno, že *„Komise (...) se shodla, že všechny nabídky splňují požadovanou kvalifikaci a zadávací podmínky zejména, že žádná z nabídek nepřekročila žádnou z maximálních dílčích cen uvedených v zadávací dokumentaci, a nakonec žádnou dílčí cenu v žádné nabídce vzhledem k malému rozpětí všech dílčích cen ve všech nabídkách nelze považovat za mimořádně nízkou.“*. Obviněný tak stěžovateli vůbec neosvětlil význam zadávací podmínky uvedené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace ve vztahu k posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny, přičemž právě skutečnost, že stěžovateli není zřejmý postup při posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny s ohledem na uvedenou zadávací podmínku, byla i jedním z důvodů motivace pro podání návrhu (resp. stěžovatel se domníval, že posuzování uvedených 20 % rozdílu bude uplatněno obviněným vůči dílčím nabídkovým cenám). Úřad doplňuje, že obviněný význam předmětné zadávací podmínky neosvětlil ani v rámci svého vyjádření k návrhu, když v této souvislosti pouze odkázal na rozhodnutí o námitkách.
95. K argumentu obviněného, že tento se k předmětné námitce stěžovatele vyjádřil, když v rozhodnutí o námitkách uvedl, že nepovažuje žádnou z dílčích cen za porovnatelnou s celkovou hodnotou veřejné zakázky a rovněž, že horní limity nijak nesouvisí s „celkovou hodnotou“ veřejné zakázky, a proto nelze tato porovnání uvedená v námitkách při posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny uplatnit (viz odstavec 16 odůvodnění tohoto rozhodnutí), Úřad opětovně uvádí, že předmětná reakce obviněného v rozhodnutí o námitkách nepodává žádnou konkrétní odpověď na otázku, která je podstatou části námitek stěžovatele označené jako „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkoumání nabídkové ceny Vybraného dodavatele“, tj. odpověď na otázku, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen

ve vztahu k zadávací podmínce týkající se způsobu určení mimořádně nízké nabídkové ceny, když obviněný v rozhodnutí o námitkách pouze uvádí, jak nepostupoval, nikoli jak postupoval. Pakliže stěžovateli není zřejmé, jak obviněný ve vztahu k určité zadávací podmínce postupoval, a z důvodu vysvětlení tohoto postupu, kromě jiného, podává stěžovatel obviněnému námitky, vyjádření obviněného v tom smyslu, jak obviněný nepostupoval, nelze v předmětném případě mít za podrobné a srozumitelné vyjádření se k takové námitce ve smyslu § 245 odst. 1 zákona. Stěžovateli tedy zůstal i přes podání námitek postup obviněného při posouzení nabídkových cen ve vztahu k zadávací podmínce týkající se stanovení mimořádně nízké nabídkové ceny nevyjasněn, a to přestože obviněný přímo v zadávací dokumentaci určitý, stěžovateli nejasný, postup deklaruje a sám se k němu tedy předem zavázal, avšak v případě vzniku nejasnosti na straně stěžovatele již dále rezignuje na vysvětlení svého postupu, resp. původní podmínku do určité míry neguje. Dle Úřadu je tedy na základě shora uvedeného zřejmé, že obviněný se k předmětné námitce stěžovatele nevyjádřil podrobně ani srozumitelně, tj. nedostál požadavkům § 245 odst. 1 zákona. Tu Úřad akcentuje, že nelze abstrahovat od skutečnosti, že to byl sám obviněný, kdo do čl. 16 zadávací dokumentace včlenil pravidlo týkající se posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny. V závěru citovaného článku je výslovně uvedeno „*Nabízená nabídková Cena 1, Cena 2 a Cena 3 musí být reálná, v případě mimořádně nízké nabídkové ceny bude k dodavateli doručena žádost o podání vysvětlení dle § 46 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek. Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.*“. Z kontextu podaných námitek i z konstrukce zadávací dokumentace (jednotlivé nabízené ceny vs. způsob stanovení předpokládané hodnoty) je zjevné, že stěžovatel se důvodně domníval, že uvedené pravidlo se bude vztahovat k jednotlivým cenám, které budou dodavateli v rámci zadávacího řízení nabídnuty; uvedené ostatně mohlo mít, dle názoru Úřadu, vliv i na cenotvorbu stěžovatele. Obviněným uvedenou odpověď v rozhodnutí o námitkách „*V daném případě pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u jednotlivých dílčích cen nelze aplikovat obecné pravidlo uvedené v zadávací dokumentaci ohledně celkové nabídkové ceny o 20 % nižší, než předpokládána hodnota veřejné zakázky, na které se stěžovatel odvolává.*“, nelze dle názoru Úřadu považovat za takovou, která by vyčerpala podstatu vznesené námitky stěžovatelem, který legitimně očekával, že nabízené hodnoty z pohledu mimořádně nízké nabídkové ceny budou posuzovány i s ohledem na znění čl. 16 zadávací dokumentace. Skutečnost, že obviněný nově relativizuje znění zadávací dokumentace a v rozhodnutí o námitkách v zásadě přichází s novou informací, že uvedené pravidlo se v rámci veřejné zakázky neuplatní, je poněkud zarážející. Pokud se uvedené pravidlo neuplatní, měl obviněný přezkoumatelným způsobem osvětlit, proč a za jakým účelem toto pravidlo do znění zadávacích podmínek vůbec včlenil, tzn. k čemu tato informace měla sloužit. Obviněný tak v rozhodnutí o námitkách pouze v krátkosti uvedl, že zastává názor, že uvedené pravidlo nelze aplikovat a tímto strohým zdůvodněním reagoval na námitku stěžovatele, přičemž jím uvedená odpověď nemá odraz v podstatě námitky stěžovatele. Podle názoru Úřadu, tak nebyla naplněna dikce zákona při vyřizování předmětné námitky.

96. Na uvedeném závěru Úřadu přitom nemůže ničeho změnit ani skutečnost, že obviněný nerezignoval zcela na vyjádření se k předmětné námitce, když obviněný se k předmětné námitce stěžovatele v rozhodnutí o námitkách skutečně dílem vyjádřil (viz odstavec 59

odůvodnění tohoto rozhodnutí). Úřad tedy nerozporuje skutečnost, že dílčí reakce ze strany obviněného na předmětnou námitku byla obsažena v rozhodnutí o námitkách, avšak zákon vyžaduje, aby jednotlivé námitky byly vypořádány podrobně a srozumitelně, čemuž, dle názoru Úřadu, obviněný nedostál. Nicméně jak Úřad dovedl a podrobně popsal výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí (a jak rovněž Úřad dovedl v odůvodnění pravomocného rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, viz odstavec 6 odůvodnění tohoto rozhodnutí), z vyjádření obviněného v rozhodnutí o námitkách k předmětné námitce stěžovatele nelze nikterak dovést, z jakého důvodu obviněný tuto námitku stěžovatele odmítl jako nedůvodnou, ani jak obviněný dle stanovené zadávací podmínky mimořádně nízkou nabídkovou cenu posuzoval. Tj. obviněný rezignoval na podrobné a srozumitelné vyjádření se k předmětné námitce stěžovatele, jakkoli Úřad nepřehlédl, že obviněný se k předmětné námitce stěžovatele v rozhodnutí o námitkách dílem vyjádřil. Vzhledem ke shora uvedenému tedy nelze přijmout argument obviněného, že Úřad vytrhává z kontextu pouze poslední část argumentace obviněného a k ostatním částem rozhodnutí o námitkách nepřihlíží. Ač může výše uvedené posouzení Úřadu působit přísně, není tomu tak, neboť rozsah a konkrétnost argumentace obviněného v rozhodnutí o námitkách se odvíjí od konkrétnosti argumentace stěžovatele v námitkách [srov. např. usnesení Ústavního soudu II. ÚS 1601/17 ze dne 17. 10. 2017, kde Ústavní soud uvedl, že „(...) rozsah povinnosti řádně odůvodnit soudní rozhodnutí se může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován ve světle okolností každého případu (...).“], jehož závěry lze dle názoru Úřadu přiměřeně aplikovat i na odůvodnění rozhodnutí obviněného o námitkách].

97. Nelze taktéž přehlédnout, že ačkoli obviněný ve svém vyjádření ze dne 27. 8. 2018 uvádí, že se v rozhodnutí o námitkách řádně vyjádřil k námitce stěžovatele, proč nevyzval vybraného dodavatele k vysvětlení mimořádně nízké nabídkové ceny, a nemohl se tedy dopustit přestupku spočívajícím v nedostatečném vypořádání námitek stěžovatele, ovšem následně ve svém vyjádření ze dne 6. 9. 2018 obviněný uvádí, že „(...) sám přezkoumal kroky, které učinil přímo či prostřednictvím pověřené komise dle ustanovení § 42 odst. 1 ZZVZ v předmětném zadávacím řízení a dne 30. července 2018 přijmul v souladu s ustanovením § 46 odst. 1 ZZVZ nezbytné a přiměřené nápravné opatření, a to že zrušil úkon posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny u všech účastníků a všechny následné úkony zadavatele (...), kterým sám odstranil možné následky údajného přestupku.“, přičemž popsané nápravné opatření obviněný Úřadu dokladuje předložením dokumentu „Zrušení úkonů zadavatele – posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny a všech následných úkonů“ ze dne 30. 7. 2018, v němž je mj. uvedeno, že „Zadavatel dospěl k závěru, že úkon posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny je v rozporu se zákonem o zadávání veřejných zakázek, protože zadavatel nepovažoval za mimořádně nízkou žádnou z nabídkových cen, které předložili účastníci v nabídce a které jsou 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky, jak je uvedeno v zadávací dokumentaci, přičemž tento postup byl nedostatečně odůvodněn, čímž byla porušena zásada transparentnosti. Proto zadavatel přijímá v souladu s ustanovením § 49 odst. 1 zákona o zadávání veřejných zakázek nezbytné a přiměřené nápravné opatření (...).“.
98. Z vyjádření obviněného ze dne 6. 9. 2018 a především z odůvodnění uvedeného v dokumentu „Zrušení úkonů zadavatele – posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny a všech následných úkonů“ ze dne 30. 7. 2018 je tedy zřejmé, že obviněný má za to, že se dopustil pochybení spočívajícího v nedostatečném odůvodnění jeho postupu souvisejícího s posuzováním mimořádně nízké nabídkové ceny v souvislosti se zadávací

podmínkou stanovenou v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, a to přestože stěžovatel proti tomuto postupu, tj. proti postupu obviněného při posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny, brojil v části „II. Namítané pochybení Zadavatele ve vztahu k přezkumu nabídkové ceny Vybraného dodavatele“ námitek, kde rovněž požadoval vysvětlení postupu obviněného v souvislosti s posuzováním mimořádně nízké nabídkové ceny (viz odstavec 55 odůvodnění tohoto rozhodnutí). Obviněný tedy svůj postup související s posuzováním mimořádně nízké nabídkové ceny ve vztahu k zadávací podmínce stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace stěžovateli v rozhodnutí o námitkách neosvětlil, přičemž jak již Úřad uvedl výše v odstavci 94 odůvodnění tohoto rozhodnutí, na vznesenou námitku stěžovatele nepodává odpověď ani žádný jiný dokument, který je součástí dokumentace o zadávacím řízení. Vzhledem ke skutečnosti, že postup obviněného související s posuzováním mimořádně nízké nabídkové ceny zůstal i přes stěžovatelem podané námitky nevyjasněn, inicioval následně stěžovatel správní řízení o přezkoumání úkonů obviněného u Úřadu (sp. zn. S0191/2018/VZ), přičemž na základě skutkových okolností zjištěných Úřadem v průběhu předmětného správního řízení bylo vydáno rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018, v němž Úřad konstatoval, že obviněný nedodržel postup stanovený zákonem pro vyřizování námitek, když odmítl námitky dle § 245 odst. 3 písm. a) zákona, protože nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách vůbec nevyjádřil k výše uvedené námitce stěžovatele, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách stěžovatele podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách, čímž se rozhodnutí o námitkách stalo nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů. Jak vyplývá z vyjádření obviněného ze dne 6. 9. 2018, obviněný na základě právních závěrů vycházejících ze správního řízení S0191/2018/VZ přezkoumal svůj postup související s posuzováním mimořádně nízké nabídkové ceny, přičemž dospěl k závěru, že svým postupem porušil zásadu transparentnosti (viz předchozí odstavec odůvodnění tohoto rozhodnutí), a proto za účelem odstranění možných následků svého protiprávního jednání přijal nápravné opatření spočívající ve zrušení úkonů souvisejících s posouzením mimořádně nízké nabídkové ceny a všech následných úkonů učiněných v zadávacím řízení na veřejnou zakázku, jak je uvedeno v dokumentu „Zrušení úkonů zadavatele – posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny a všech následných úkonů“ ze dne 30. 7. 2018. Z vyjádření obviněného ze dne 6. 9. 2018 tedy vyplývá, že obviněný připouští netransparentnost svého postupu, který chtěl právě stěžovatel osvětlit, a za tím účelem mj. podal obviněnému námitky, které obviněný odmítl, aniž by jimi dostatečně zabýval a svůj postup, vůči němuž směřovaly, srozumitelně a podrobně odůvodnil.

99. Úřad konstatuje, že účelu institutu námitek, tj. aby se stěžovatel, resp. případný navrhovatel, primárně dozvěděl autentický názor zadavatele na veškeré jím vznesené připomínky k jeho postupu v zadávacím řízení, tedy nebylo dosaženo. Úřad uvádí, že právě způsob, jakým mají být podané námitky ze strany zadavatele vyřízeny, je z pohledu dodržení zákona zásadní. Podle ustanovení § 245 odst. 1 zákona součástí rozhodnutí o námitkách musí být odůvodnění, ve kterém se zadavatel podrobně a srozumitelně vyjádří ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Posílení funkce námitek jako nástroje, kterým by měly být v maximální možné míře bezprostředně vyřešeny všechny sporné otázky mezi

zadavatelem a stěžovatelem, je promítnuto v ustanovení § 263 odst. 5 zákona, dle kterého platí, že je-li odůvodnění rozhodnutí o námitkách, jímž byly námitky odmítnuty, nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost nebo pro nedostatek důvodů, může Úřad uložit nápravné opatření spočívající ve zrušení rozhodnutí o námitkách (uvedené nápravné opatření Úřad obviněnému uložil v rozhodnutí ze dne 4. 7. 2018 vydaném v rámci správního řízení vedeného pod sp. zn. S0191/2018/VZ, které nabylo právní moci dne 20. 7. 2018). Zákon tak prostřednictvím shora citovaných ustanovení zákona posiluje právní jistotu stěžovatelů, kteří by se již tak v rozhodnutí o námitkách měli dozvědět veškerou relevantní argumentaci zadavatele k podaným námitkám. Lze tedy konstatovat, že pokud má zadavatel za to, že jeho postup je důvodný, měl by být schopen své stanovisko v celém rozsahu obhájit a tedy nikoliv se k některým částem námitek vůbec nevyjádřit, jak to učinil obviněný v právě posuzovaném případě. Takové podrobné zdůvodnění postupu zadavatele by pak na druhé straně mělo sloužit stěžovateli jako základní podklad pro úvahu, zda si za svým názorem o nezákonném postupu zadavatele stojí natolik, že je ochoten vyvolat zahájení správního řízení před Úřadem na základě návrhu. Úřad závěrem dodává, že jestliže se obviněný v rozhodnutí o námitkách v zásadě nezabýval shora uvedenou námitkou stěžovatele, kterou odbyl strohým konstatováním (jak Úřad shora popsal), je zjevné, že při vyřízení těchto námitek nepostupoval v souladu se zákonem.

100. Úřad opakovaně zdůrazňuje, že obviněný je povinen v rozhodnutí o námitkách přezkoumatelným způsobem vypořádat všechny námitky stěžovatele, což má pro stěžovatele zásadní význam zejména z toho důvodu, aby se mohl proti zde uvedené argumentaci obviněného účinně bránit. Uvedenou povinnost však obviněný v daném případě nesplnil, jelikož jak bylo výše dovozeno, obviněný se ve vztahu k výše zmíněné námitce stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, nevyjádřil tak, jak vyžaduje zákon a některé aspekty vznesené námitky nereflektoval vůbec. Posouzení Úřadu, že námitky musí být vypořádány v celém rozsahu a přezkoumatelným způsobem pak odpovídá nejen textaci zákona, ale i rozhodovací praxi Úřadu. V tomto ohledu lze odkázat např. na rozhodnutí Úřadu č. j. ÚOHS-S0098/2017/VZ-12065/2017/523/ASo ze dne 10. 4. 2017, ze kterého plyne, že zadavatel je povinen se vždy vyjádřit přezkoumatelným způsobem ke vzneseným námitkám, a to dokonce i k obecné námitce.
101. Co se týče obviněným namítané nepřezkoumatelnosti příkazu, resp. právních úvah obsažených v příkazu, z nichž dle obviněného Úřad vychází v odůvodnění tohoto rozhodnutí, uvádí Úřad, že při zpracování předmětného příkazu, stejně jako při zpracování tohoto navazujícího rozhodnutí, vycházel Úřad ze skutkových okolností daného případu, a rovněž přihlédl ke skutečnostem zjištěným ve správním řízení sp. zn. S0191/2018/VZ, v jehož rámci Úřad dne 4. 7. 2018 vydal rozhodnutí, ve kterém konstatoval pochybení obviněného při vyřizování námitek stěžovatele, přičemž proti rozhodnutí č. j. ÚOHS-S0191/2018/VZ-19936/2018/533/BKu ze dne 4. 7. 2018 žádný z účastníků řízení nepodal rozklad, tzn. ani obviněný, a lze tak mít za to, že Úřadem přijatý závěr byl správný a rozhodnutí bylo podrobně a srozumitelně odůvodněno. Vyřčené právní závěry ve výše specifikovaném rozhodnutí tedy nebyly nikterak zpochybněny ani jedním z účastníků řízení a mají odraz i ve zde řešeném případě. V předmětném příkazu Úřad konstatoval, obdobně jako již v dříve vysloveném pravomocném závěru ve věci sp. zn. S0191/2018/VZ, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek stěžovatele

v rozporu s ustanovením § 245 odst. 3 písm. a) zákona rozhodnutím o námitkách odmítl námitky stěžovatele z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách obviněný vůbec nevyjádřil k námitce stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20% pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Vzhledem ke skutečnosti, že správní orgán je ex offo povinen stíhat všechny přestupky, o nichž se dozví, vznikla Úřadu na základě závěrů učiněných v rámci správního řízení sp. zn. S0191/2018/VZ ze zákona povinnost zahájit správní řízení ve věci možného spáchání přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona obviněným, neboť porušení § 245 odst. 1 zákona (tj. postup při vyřizování námitek), za které bylo obviněnému v rámci předmětného správního řízení uloženo nápravné opatření dle § 263 odst. 5 zákona, je současně v § 268 odst. 1 písm. d) zákona kvalifikováno jako přestupek.

102. Pro úplnost Úřad dodává, že znakem skutkové podstaty přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona není [na rozdíl od skutkové podstaty přestupku dle § 268 odst. 1 písm. a) zákona] alespoň potenciální vliv na výběr nejvhodnější nabídky. Proto tuto skutečnost není potřeba ze strany Úřadu ani nikterak zkoumat. Pro posouzení věci a konstatování toho, že se obviněný dopustil přestupku ve smyslu § 268 odst. 1 písm. d) zákona, je klíčová skutečnost, že se obviněný řádně v rozhodnutí o námitkách nelyžoval se všemi namítanými skutečnostmi, jak Úřad výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí popsal, a nedostál tak své povinnosti stanovené v § 245 odst. 1 zákona. Úřad nad rámec uvedeného doplňuje, že na závěru, že se obviněný dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, ničeho nemění ani skutečnost, že Úřad obviněnému rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018 uložil nápravné opatření spočívající ve zrušení daného rozhodnutí o námitkách, v důsledku čehož tak byl obviněný povinen o těchto námitkách opětovně rozhodovat. Úřad doplňuje, že v tomto smyslu nedochází ani k popření zásady zákazu dvojího trestání za totéž jednání, resp. za tentýž skutek. Úřad má za to, že jím uložené nápravné opatření svou povahou nelze považovat za trest (sankci) ve smyslu správního trestání. Uvedené vyplývá již ze samotného smyslu nápravného opatření, jehož účelem není zadavatele „potrestat“, ale naopak pouze napravit vzniklý nezákonný stav. Samotné nápravné opatření tak nemá represivní charakter, který je výrazem správního trestání, a jehož účelem je postih protiprávního jednání. V této souvislosti lze podpůrně odkázat na závěry vyplývající z rozsudku Krajského soudu v Brně sp. zn. 29 Af 1/2015 ze dne 17. 1. 2017, kde soud mimo jiné uvedl, že *„[l]ze rovněž souhlasit s žalovaným (pozn. s Úřadem), že jím ukládaná nápravná opatření nejsou projevem správního trestání, a tedy není možné nazírat na souvztažnost výroků žalovaného o porušení zákona zadavatelem a výroku žalovaného o uložení nápravného opatření stejným pohledem jako v případě souvztažnosti výroku žalovaného o spáchání správního deliktu zadavatele a o uložení pokuty zadavateli za takové porušení zákona. [...] Nelze z ničeho dovodit, že by uložení nápravného opatření mělo mít za následek zánik deliktní odpovědnosti*

zadavatele (či snad popření toho, že k deliktnímu jednání vůbec došlo), pokud je toto deliktní jednání zároveň důvodem pro ono nápravné opatření.“

103. S poukazem na shora uvedené Úřad konstatuje, že se obviněný při zadávání veřejné zakázky dopustil přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona tím, že při vyřizování námitek stěžovatele ze dne 2. 5. 2018 v rozporu s § 245 odst. 3 písm. a) zákona odmítl námitky z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože výše uvedený stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přičemž se v rozhodnutí o námitkách ze dne 9. 5. 2018 nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách.

Úřad proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozhodnutí.

K výroku II. tohoto rozhodnutí – uložení sankce

104. Úřad posoudil postup obviněného a vzhledem ke zjištěným skutečnostem přistoupil k uložení pokuty, neboť obviněný svým postupem naplnil skutkovou podstatu přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.

105. Odpovědnost za přestupek zaniká mj. uplynutím promlčecí doby, která podle § 270 odst. 5 zákona činí 5 let.

106. Podle § 31 odst. 1 zákona o přestupcích promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni spáchání přestupku; dnem spáchání přestupku se rozumí den, kdy došlo k ukončení jednání, kterým byl přestupek spáchán. Je-li znakem přestupku účinek, promlčecí doba počíná běžet dnem následujícím po dni, kdy takový účinek nastal.

107. V návaznosti na výše uvedené Úřad před uložení pokuty ověřil, zda je naplněna podmínka uvedená v § 270 odst. 5 zákona. Ke spáchání přestupku došlo dne 9. 5. 2018, tedy dne kdy obviněný rozhodl o námitkách, v nichž odmítl námitky z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou pro podání námitek (přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou pro podání námitek) a následně se nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Úřad se o spáchání přestupku dozvěděl dne 21. 5. 2018 v souvislosti s obdrženým návrhem k přezkoumání postupu obviněného při zadávání předmětné veřejné zakázky. Řízení o přestupku bylo zahájeno doručením příkazu obviněnému, tj. dne 16. 8. 2018. K uplynutí lhůty vymezené zákonem pro zahájení řízení o přestupku tedy nedošlo a odpovědnost obviněného za přestupek uplynutím promlčecí doby nezanikla.

108. Co se týče argumentu obviněného, že rozhodnutí o námitkách vypracoval právní zástupce obviněného a stejně tak se tento podílel na právním poradenství v průběhu celého zadávacího řízení, a proto obviněný s odkazem na § 21 odst. 1 zákona o přestupcích ve spojení s § 270 odst. 1 zákona nenese za přestupek, za nějž mu byla příkazem ze dne 16. 8. 2018 uložena pokuta, odpovědnost, uvádí Úřad následující.

109. Dle § 21 odst. 1 zákona o přestupcích právní osoba za přestupek neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby přestupku zabránila.

110. Dle § 43 odst. 1 zákona se zadavatel může při provádění úkonů podle zákona souvisejících se zadávacím řízením nechat smluvně zastoupit jinou osobou. Tím není dotčena jeho odpovědnost za dodržení pravidel stanovených tímto zákonem. Podle § 43 odst. 2 zákona

přítom zástupce nesmí provést výběr dodavatele, vyloučit účastníka zadávacího řízení, zrušit zadávací řízení, nebo rozhodnout o námitkách; to neplatí pro prokuristu nebo zřizovatele zastupujícího příspěvkovou organizaci, jejímž je zřizovatelem.

111. Z citovaných ustanovení zákona dle Úřadu jednoznačně vyplývá, že při provádění jednotlivých úkonů v rámci zadávacího řízení zákon připouští možnost smluvního zastoupení zadavatele jinou osobou, výjimku tvoří právní úkony taxativně vymezené v § 43 odst. 2 zákona. Samotný smluvní vztah mezi zadavatelem a jeho právním zástupcem zákon blíže nespecifikuje, avšak přestože jedná právní zástupce jménem zadavatele a na jeho účet, odpovědnost za jednání nese vždy samotný zadavatel a to včetně důsledků vyplývajících z porušení zákona. Ve vztahu k namítané možnosti liberace ve smyslu § 21 odst. 1 zákona o přestupcích Úřad odkazuje např. na rozsudek Krajského soudu v Brně sp. zn. 62 Af 14/2010 ze dne 26. 5. 2011, v němž se uvádí, že *„Skutečnost, že žalobce podle jeho argumentace ve snaze předejít jakýmkoli nedostatkům uzavřel smlouvu se společností GORDION, s.r.o., která se zaručila za bezvadnou přípravu a organizační zajištění celého průběhu veřejné zakázky podle ZVZ, a že žalobce byl proto přesvědčen, že celé zadávací řízení probíhá v souladu se ZVZ, na posouzení věci ničeho nemění. Zadavatel se nemůže zprostit odpovědnosti za postup podle ZVZ ani v případě, že realizací zadávacího řízení včetně zpracování veškeré dokumentace pověřil odborného poradce.“* Úřad dodává, že uvedená judikatura se vztahuje k zákonu č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZVZ“), konkrétně k ustanovení § 121 odst. 1 ZVZ, dle něhož právní osoba za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že vynaložila veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, aby porušení právní povinnosti zabránila, avšak uvedené závěry lze analogicky aplikovat i ve vztahu k současné právní úpravě, neboť princip uvedený v § 121 odst. 1 ZVZ byl obdobně uveden v § 270 odst. 1 zákona ve znění účinném do dne 30. 6. 2017 a s účinností ode dne 1. 7. 2017 je obsažen v § 21 odst. 1 zákona o přestupcích.
112. Z výše uvedeného je tedy zřejmé, že jakkoli mohl být obviněný v zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku zastoupen právním zástupcem, který za obviněného např. vypracoval text rozhodnutí o námitkách, jak uvádí zástupce obviněného, ničeho to nemění na skutečnosti, že za porušení zákona, které Úřad dovodil výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, tj. za přestupek dle § 268 odst. 1 písm. d) zákona spočívající v nevyřízení námitek ve smyslu § 245 odst. 1 zákona, nese odpovědnost obviněný. Skutečnost, že text odmítnutí námitek vypracuje za obviněného právní zástupce jako advokátní kancelář a rovněž se tento podílí na administraci a právním poradenství v průběhu zadávacího řízení na veřejnou zakázku, nelze bez dalšího považovat za důvod ke zproštění odpovědnosti za přestupek, na nějž cílí předmětné ustanovení zákona o přestupcích, tj. právní zastoupení obviněného za účelem právního poradenství a administrace v rámci zadávacího řízení nelze samo o sobě považovat za vynaložení veškerého úsilí ze strany obviněného, které bylo možno požadovat, aby obviněný přestupku zabránil, neboť jak je uvedeno výše, za porušení zákona, tj. i v důsledku právního zastoupení, odpovídá obviněný, a je to tedy primárně on, kdo by si měl aktivně „pohlídat“, aby byly všechny jeho kroky v zadávacím řízení učiněny souladu se zákonem. Úřad rovněž uvádí, že pouhá skutečnost, že se zadavatel nechá v zadávacím řízení zastoupit, nikterak nesouvisí s tím, že by následně zadavatel neměl odpovídat za případný přestupek.

113. Úřad rovněž nepřehlédl, že samotné rozhodnutí o námitkách je podepsáno přímo obviněným a bylo stěžovateli odesláno z datové schránky obviněného, přičemž z dokumentace o zadávacím řízení nikterak nevyplývá, že by se na tvorbě tohoto dokumentu podílela jakákoli jiná osoba odlišná od obviněného. Rovněž Úřad v tomto smyslu odkazuje na § 43 odst. 2 zákona, z něhož jednoznačně vyplývá, že právní zástupce zadavatele ani nesmí rozhodnout o námitkách, což samozřejmě nebrání obviněnému, aby mu s vyhotovením rozhodnutí o námitkách asistoval právní zástupce, nicméně, jak bylo výše uvedeno, tato skutečnost nemá dopad na odpovědnost zadavatele, tu obviněného, za spáchaný přestupek.
114. S ohledem na vše výše uvedené tedy Úřad výše uvedený argument obviněného odmítl.
115. Podle § 268 odst. 2 písm. b) zákona platí, že za přestupek podle odstavce 1 citovaného ustanovení zákona, nepoužije-li se postup podle odstavce 3 citovaného ustanovení zákona, lze uložit pokutu do 20 000 000 Kč, jde-li o přestupek podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona.
116. Podle § 37 písm. a) a c) zákona o přestupcích se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlédne zejména k povaze a závažnosti přestupku a k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem.
117. Podle § 38 zákona o přestupcích povaha a závažnost přestupku je dána zejména významem zákonem chráněného zájmu, který byl přestupkem porušen nebo ohrožen, dále významem a rozsahem následku přestupku a okolnostmi jeho spáchání (Úřad zde uvádí pouze ty skutečnosti citovaného ustanovení zákona o přestupcích, které jsou relevantní ve vztahu k posuzovanému případu).
118. Pokud jde o význam neurčitého právního pojmu „závažnost přestupku“, Úřad uvádí, že stupeň společenské škodlivosti přestupku (tedy závažnost) je dán také konkrétní intenzitou naplnění znaků skutkové podstaty přestupku. Při posuzování závažnosti přestupku není hlavním kritériem jeho skutková podstata, ale intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě. Z hlediska určení výměry pokuty je proto nutno hodnotit nejen jaké následky byly přestupkem způsobeny, ale také jakou měly intenzitu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 106/2012 ze dne 6. 6. 2013).
119. V rámci posouzení povahy a závažnosti přestupku Úřad konstatuje, že pro zadavatele ze zákona jednoznačně vyplývá povinnost přezkoumat a vyřídit veškeré námitky proti jeho postupu v zadávacím řízení. Tuto jemu uloženou povinnost obviněný v případě šetřené veřejné zakázky nesplnil, když v případě námitky stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, v zásadě ignoroval uvedení důvodů, pro něž nepovažuje předmětnou námitku stěžovatele za akceptovatelnou, a pro které tuto námitku stěžovatele odmítl. Pochybení v podobě nepřezkoumání dotčené námitky stěžovatele, kterého se obviněný dopustil, je tak nutné hodnotit vzhledem k účelu, jehož má být institutem námitek dosaženo, jako středně závažné, neboť obviněný tuto námitku stěžovatele v rámci své argumentace v podstatě ignoroval a jeho strohá reakce v rozhodnutí o námitkách nevystihla podstatu vznesené námitky. Následkem protiprávního jednání obviněného se stěžovatel nedozvěděl o postoji obviněného vůči jím namítaným skutečnostem ve vztahu k předmětné námitce, kromě informace, že se pravidlo uvedené v čl. 16 zadávací dokumentace neuplatní. Zcela oprávněné očekávání stěžovatele, že na jeho

veškeré námitky bude ze strany obviněného náležitě a včas reagováno, tak v daném případě nebylo naplněno. Výše zmíněným jednáním obviněného tak nebyl naplněn základní účel námitek, tedy především odůvodnění postoje obviněného k nim a sdělení skutečnosti, proč námitky odmítá. Pakliže by bylo důvodné sdělení obviněného, že se předmětné pravidlo ze zadávací dokumentace neuplatní, měl obviněný vzhledem ke skutkovým okolnostem případu vysvětlit, proč se neuplatní, když reálně v době, kdy stěžovatel podal námitky, se jednalo o pravidlo ze zadávací dokumentace, které nebylo využito, ačkoliv v zadávacím řízení již proběhla fáze posouzení nabídek z hlediska mimořádně nízké nabídkové ceny, popř. měl obviněný vysvětlit, z jakého důvodu do zadávací dokumentace vnesl neuplatnitelné pravidlo (pokud by tomu tak bylo) a nelze vyloučit, že by např. úkony stěžovatele, popř. jím vznesená argumentace, potom byly odlišné od nastalé situace. Přitom úkon obviněného spočívající ve vyřízení veškerých námitek, resp. poskytnutí věcného stanoviska stěžovateli, nelze nikterak zhojit či nahradit. Následkem nevyřízení předmětné části námitek tak byl v šetřeném případě výše uvedený „informační deficit“ na straně stěžovatele zásadní a přestupek obviněného tak má přímý dopad na řádný průběh zadávacího řízení, zejména pak práv stěžovatele, přičemž to byl právě stěžovatel, kdo musel přezkum úkonu obviněného před Úřadem iniciovat, resp. byl v této souvislosti povinen složit nemalou finanční částku jako kauci. K intenzitě následků Úřad uvádí, že nezákonný postup obviněného při vyřízení námitek měl bezprostřední dopad na podaný návrh stěžovatele, kdy stěžovatel nemohl nikterak rozvinout svoji argumentaci stran postupu obviněného při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ v návaznosti na případnou reakci obviněného. Pro úplnost Úřad dodává, že z hlediska intenzity zásahu do právem chráněného zájmu se nejedná ani o nejzávažnější porušení zákona ze strany obviněného. V daném případě nelze dovodit, že by obviněný zcela rezignoval na posouzení všech námitek, resp. nelze dovodit, že by obviněný námitky jako celek zcela ignoroval. Úřad tedy jako polehčující okolnost shledal skutečnost, že obviněný zcela nerezignoval na vyjádření se k jednotlivým námitkám stěžovatele a rovněž, že své pochybení související s postupem při posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny uznal a pokusil se o jeho nápravu, když zrušil úkony související s posouzením mimořádně nízké nabídkové ceny a všechny následné úkony učiněné v zadávacím řízení na veřejnou zakázku.

120. Co se týče škodlivosti přestupku a odkazu obviněného na možnou vyvratitelnost právní domněnky uvedené v ustanovení § 270 odst. 1 zákona, dle něhož se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý, uvádí Úřad následující. K naplnění materiální stránky přestupku Úřad konstatuje, že lze odkázat na důvodovou zprávu k zákonu č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, kde je uvedeno, že *„[m]ateriálně-formální pojetí se pro oblast zadávání veřejných zakázek nejeví jako zcela vhodné. Společenská škodlivost je u těchto přestupků dána již samotným naplněním skutkové podstaty přestupku. V případě, že by konkrétní společenská škodlivost protiprávního jednání nedosahovala ani minimální hranice typové škodlivosti, nebyl by dán veřejný zájem na jeho stíhání. Proto se upravuje vyvratitelná právní domněnka spočívající v tom, že se má za to, že čin, který vykazuje formální znaky přestupku podle tohoto zákona, je společensky škodlivý“*, z čehož vyplývá, že pokud jednání obviněného naplňuje formální znaky skutkové podstaty některého z přestupků upravených zákonem, pak již není nutné posuzovat materiální stránku takového jednání, tzn. jeho společenskou

škodlivost, jelikož ta je tímto protiprávním jednáním bez dalšího naplněna. Úřad tudíž není povinen zkoumat materiální stránku spáchaného přestupku a posuzovat, nakolik byla negativně ovlivněna informační povinnost obviněného vůči stěžovateli v rozhodnutí o námitkách.

121. Důsledkem pojetí přestupku v oblasti zadávání veřejných zakázek je tedy skutečnost, že Úřad se nemusí při rozhodování o přestupku zabývat tím, „zda jednání zadavatele, které jinak naplňuje znaky skutkové podstaty přestupku uvedené v § 268 a § 269, je společensky škodlivé či nikoliv, tj. zabývat se výslovně materiální stránkou přestupku, pokud neexistují takové okolnosti, které zcela vylučují, že se vůbec jedná o přestupek. Jinak řečeno, ÚOHS v zásadě nemusí dokazovat materiální stránku přestupku, když ta je ze zákona výslovně presumována.“ (srov. Flaškár, Martin; Harnach, Jiří; Janoušek, Martin; Měkota, Jan; Podešva, Vilém; Sommer, Lukáš; Votrubec, Jiří. Zákon o zadávání veřejných zakázek: Komentář. [Systém ASPI]. Wolters Kluwer).
122. V této souvislosti Úřad odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku č. j. 9 As 34/2012-28 ze dne 9. 8. 2012 konstatoval, že „[p]odle judikatury zdejšího soudu zpravidla není nutno, aby se správní orgány otázkou naplnění materiální stránky daného správního deliktu explicitně zabývaly i v odůvodnění svých rozhodnutí. V zásadě totiž platí, že v případě správních deliktů je jejich materiální stránka dána již samotným naplněním skutkové podstaty deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, nebo rozsudek ze dne 30. 3. 2011, č. j. 1 Afs 14/2011-62). Až ve chvíli, kdy se jedná o případ, v němž je sporné, zda konkrétní společenská nebezpečnost dosahuje ani minimální hranice typové nebezpečnosti, je nezbytné, aby se správní orgán zabýval materiální stránkou správního deliktu i v odůvodnění svého rozhodnutí. (...) Jak uvedl Nejvyšší správní soud ve výše uvedeném rozsudku prvního senátu, obzvláště u správních deliktů, jejichž naplnění nevyžaduje zavinění, nebudou mít okolnosti obvykle zkoumané v souvislosti s konkrétní společenskou nebezpečností (míra zavinění, vztah pachatele k jednání, způsob spáchaní atd.) žádný vliv na naplnění materiální stránky deliktu. Tyto zvláštní okolnosti daného případu však nezůstanou bez povšimnutí, ale budou správním orgánem hodnoceny při stanovení výše sankce. Obecně je přitom nutno vycházet z premisy, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň společenské nebezpečnosti zpravidla vyšší než nepatrný (rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 17. 4. 1996, sp. zn. 1 Tzn 2/96).“. Přestože závěry citovaného rozsudku byly vysloveny za účinnosti zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů, v níž absentovala výslovná právní úprava materiálního znaku, jsou plně aplikovatelné i za účinnosti zákona, jenž na ustálenou judikaturu navazuje.
123. Jak vyplývá z výše uvedeného, pakliže jednání zadavatele naplňuje formální stránku přestupku dle § 268 odst. 1 písm. d) zákona, má se za to, že je bez dalšího naplněna i materiální stránka daného přestupku. Společenská škodlivost je dána již naplněním skutkové podstaty přestupku.
124. Úřad ve vztahu k výše uvedenému dodává, že si je v tomto ohledu plně vědom, že ustanovení § 270 odst. 1 zákona je koncipováno jako vyvratitelná domněnka, na což ostatně upozorňuje sám obviněný, jak již Úřad uvedl v odstavci 120 odůvodnění tohoto rozhodnutí, a proto se zabýval i tím, zda zákonem stanovenou domněnku obviněný vyvrátil,

neboť pokud se okolnostem jednání, jež naplní formální znaky skutkové podstaty přestupku, přidruží další významné okolnosti, které vylučují, aby takovým jednáním byl porušen nebo ohrožen právem chráněný zájem, nedojde k naplnění materiálního znaku přestupku a takové jednání potom nemůže být označeno za přestupek.

125. Ve vztahu k postupu obviněného při vyřizování námitek podaných stěžovatelem Úřad dospěl k závěru, že při vyřizování námitek stěžovatele obviněný v rozporu s ustanovením § 245 odst. 3 písm. a) zákona rozhodnutím o námitkách odmítl námitky stěžovatele z důvodu, že nebyly podány osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, přestože stěžovatel byl osobou oprávněnou k podání námitek podle § 241 zákona, a přitom se v odůvodnění rozhodnutí o námitkách obviněný řádně nevyjádřil k námitce stěžovatele ohledně toho, jak obviněný postupoval při posouzení nabídkových cen dle zadávací podmínky stanovené v čl. 16 „Způsob hodnocení nabídek“ zadávací dokumentace, kde obviněný stanovil, že *„Za mimořádně nízkou nabídkovou cenu bude zadavatel považovat takovou, kterou předloží dodavatel v nabídce a bude 20 % pod předpokládanou hodnotou veřejné zakázky.“*, čímž porušil ustanovení § 245 odst. 1 zákona, když se v rozhodnutí o námitkách podrobně a srozumitelně nevyjádřil ke všem skutečnostem uvedeným stěžovatelem v námitkách. Dle názoru Úřadu uvedené jednání obviněného naplňuje formální i materiální znaky přestupku podle zákona, neboť tímto postupem došlo k porušení principu, jakým způsobem mají být vypořádány námitky stěžovatele. Stěžovatel za takové situace následně trpí informačním deficitem ve vztahu k jím namítaným skutečnostem, a to navzdory tomu, že smyslem a cílem „námitkového řízení“ je to, aby zadavatel vyložil veškerou možnou argumentaci a vyjasnil stěžovatelem rozporované skutečnosti. Úřad v tomto smyslu opětovně zdůrazňuje, že stěžovatel se domáhal vyjasnění toho, jakým způsobem zadavatel (obviněný) aplikoval jím předem stanovené pravidlo pro posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny, kdy jedinou reakcí obviněného na takto vznesenou námitku bylo, že pravidlo pro posouzení mimořádně nízké nabídkové ceny nelze aplikovat; což dle názoru Úřadu je poměrně nestandardní situace, pakliže obviněný předem v zadávací dokumentaci dodavatelům sděluje informace týkající se postupu při posuzování mimořádně nízké nabídkové ceny, ačkoliv tuto povinnost mu ani zákon neukládá. Na uvedené situaci, jak již bylo uvedeno výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí, ničeho nemění ani skutečnost, jak nyní tvrdí obviněný, že rozhodnutí o námitkách zpracovával právní zástupce obviněného (což ostatně ani přímo z rozhodnutí o námitkách explicitně nevyplývá). Z pohledu Úřadu je materiální stránka přestupku podle § 268 odst. 1 písm. d) zákona prokazatelně naplněna, a to nejen s ohledem na ustanovení § 270 odst. 1 zákona. Úřad je tedy toho názoru, že výše uvedeným postupem obviněného došlo k naplnění jak formálních, tak i materiálních znaků přestupku, a ani argumentace obviněného nevede k vyvrácení závěru o společenské škodlivosti přestupku.
126. Úřad tedy konstatuje, že následkem protiprávního jednání obviněného bylo, že se stěžovatel nedozvěděl o postoji obviněného vůči jedné z namítaných skutečností obsažených v podaných námitkách. Zcela oprávněné očekávání stěžovatele, že na jeho veškeré námitky bude ze strany obviněného náležitě a včas reagováno, tak v daném případě nebylo naplněno. Výše zmíněným jednáním obviněného tak nebyl zcela naplněn základní účel námitek, tedy především odůvodnění postoje zadavatele ke všem namítaným skutečnostem a sdělení toho, proč námitky příp. odmítá, pokud tak zadavatel učiní.

127. Při určení výše pokuty Úřad nepřehlédl, že v návaznosti na opatření k nápravě nezákonného postupu obviněného, které Úřad obviněnému uložil rozhodnutím ze dne 4. 7. 2018, obviněný následně dne 30. 7. 2018 zrušil úkony související s posouzením mimořádně nízké nabídkové ceny všech uchazečů a rovněž všechny následující úkony učiněné obviněným v zadávacím řízení na šetřenou veřejnou zakázku. Úřad však upozorňuje, že ačkoliv se tímto postupem obviněný pokusil o nápravu předmětného pochybení, nelze konstatovat, že by současně došlo ke zhojení spáchání výše specifikovaného přestupku. Tato okolnost však nemůže hrát zcela zásadní roli při posuzování okolností při spáchání přestupku obviněným, neboť předmětného postupu obviněného se stěžovatel musel domoci podáním návrhu u Úřadu, který podával, ač v něm nemohl reagovat na myšlenky obviněného k některým jeho výtkám obsaženým v námitkách, poněvadž v rozhodnutí o námitkách absentovaly. Úřad jako polehčující okolnost v dané věci shledal, jak již je uvedeno v bodu 119 odůvodnění tohoto rozhodnutí, to, že obviněný, ačkoliv považoval námitky za podané neoprávněnou osobou, se snažil určitým způsobem na vytýkané skutečnosti reagovat, nicméně povinnosti stanovené v § 245 zákona nedostál, jak vyplývá z odůvodnění tohoto rozhodnutí. Úřad nad rámec doplňuje, že žádné další polehčující okolnosti, jakož ani přitěžující okolnosti, které by měly na výši uložené pokuty vliv, neshledal a pokutu uložil u výrazně u spodní hrany zákonné sazby.
128. Úřad s ohledem na výše uvedené uzavírá, že – vzhledem k intenzitě skutkových okolností a následků, s jakými došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů – přestupek spáchaný obviněným v šetřeném případě klasifikoval sice jako závažnějšího charakteru, neboť nebylo docíleno smyslu „námitkového řízení“, ale s přihlédnutím k dalším aspektům případu, obviněnému uložil pokutu spíše při spodní hranici zákonné sazby.
129. K argumentu obviněného, že z odůvodnění příkazu není zřejmé, jaká je pomyslná stupnice závažnosti přestupků, kterou Úřad používá, a jak konkrétně Úřad dospěl k závěru, že se v předmětném případě jedná o přestupek „spíše závažný“, přičemž obviněný uvádí několik skutkových podstat těžších přestupků, na které by pak dle jeho názoru již nemusela vzhledem k Úřadem nastavené laťce pomyslná stupnice „závažnosti“ stačit, uvádí Úřad, že neexistuje žádná pevně stanovená škála či stupnice „závažnosti“ jednotlivých přestupků. Jak již Úřad uvedl výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí (viz odstavec 118 odůvodnění tohoto rozhodnutí), „závažnost přestupku“ je neurčitý právní pojem značící stupeň společenské škodlivosti, jež je třeba posuzovat vždy individuálně a s přihlédnutím ke konkrétním skutečnostem, jako jsou např. intenzita skutkových okolností, s jakou došlo k porušení právem chráněných hodnot a zájmů v konkrétním případě, což Úřad v šetřeném případě učinil. Rovněž Úřad uvádí, že při posuzování závažnosti přestupku není hlavním kritériem jeho skutková podstata, z pouhého výčtu skutkových podstat jednotlivých, dle obviněného těžších přestupků, uvedeného ve vyjádření obviněného ze dne 27. 8. 2018 tedy nelze bez dalšího usuzovat na jejich možnou závažnost, kterou je třeba posuzovat vždy individuálně. Úřad proto konstatuje, že zhodnotil jednání obviněného dle v úvahu připadajících kritérií uvedených v § 38 zákona o přestupcích a na základě uvedeného dospěl k závěru, že v šetřeném případě se jedná o přestupek spíše závažnějšího charakteru, přičemž své úvahy, které Úřad vedly k učinění daného závěru, Úřad podrobně a srozumitelně popsal výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí; tzn. popsal, že akcentoval smysl „námitkového řízení“, stejně tak veškeré okolnosti případu promítl i do výše ukládané pokuty.

130. Úřad se dále zabýval skutečností, zda přestupek, za který je obviněnému nyní ukládán trest, není v souběhu s dalším přestupkem resp. správním deliktem obviněného. Tento postup Úřadu vychází z konstantní rozhodovací praxe správních soudů, kdy je možné uvést rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 6. 2009, č. j. 1 As 28/2009 – 62 (publikován ve Sb. NSS 2248/2011), popřípadě rozsudek NSS ze dne 16. 9. 2016 č. j. 6 As 245/2015 – 33. V prvně uvedeném rozhodnutí Nejvyšší správní soud konstatoval, že *»soud dovodil, že při trestání správních deliktů týmž správním orgánem se přiměřeně uplatní i principy ovládající souběh trestných činů. Nutnost aplikovat tento trestněprávní institut vyplývá z obecné potřeby použít ve prospěch obviněného analogii z trestního práva ve správním trestání všude tam, kde vzhledem k neexistenci jednotného kodexu správního trestání v českém právním řádu nejsou výslovně upraveny některé základní zásady a instituty, jež by měly být zohledněny v případě jakéhokoliv veřejnoprávního deliktu. K této zásadě se již Nejvyšší správní soud vyslovil např. ve svém rozsudku ze dne 16. 4. 2008, č. j. 1 As 27/2008 - 67, dle něhož „použití analogie ve správním trestání je přípustné, a to v omezeném rozsahu, pouze tam, kdy to, co má být aplikováno, určitou otázku vůbec neřeší, nevede-li takový výklad k újmě účastníka řízení a ani k újmě na ochraně hodnot, na jejichž vytváření a ochraně je veřejný zájem.“*«. Soud dále pokračuje tak, že *»[t]restněprávní doktrína uvádí, že souběh „je dán tehdy, jestliže se pachatel dopustil dvou nebo více trestných činů dříve, než byl pro některý z nich vyhlášen soudem prvního stupně odsuzující rozsudek za podmínky, že tento rozsudek později nabyl právní moci a že o něm neplatí fikce neodsouzení“ (viz Šámal, P., Púry, F., Rizman, S.: Trestní zákon. Komentář. I. díl. 6., doplněné a přepracované vydání. C. H. Beck, Praha, 2004, str. 26).*«. Současně je v citovaném rozsudku uvedeno, že pro potrestání souběhu není bezpodmínečně nutné vedení společného řízení, ale je nezbytné použití absorpční zásady, pakliže zde existují sbíhající se správní delikty, resp. přestupky.
131. Úřad konstatuje, že zjistil, resp. ověřil, že v právě projednávaném případě není přestupek obviněného v souběhu s žádnými dalšími přestupky obviněného resp. správními delikty. Vzhledem k právě řečenému tedy Úřad nemusel přikročit k uplatnění institutu souhrnného trestu.
132. Při určení výše pokuty Úřad přihlédl k majetkovým poměrům obviněného, neboť v určitém případě se pokuta, byť uložená v minimální výši, může jevit jako krajně „nespravedlivá“. Nepřípustné jsou pak takové pokuty, jež mají likvidační charakter. Z údajů uvedených v interaktivním rozpočtu obviněného zveřejněného na internetových stránkách obviněného (dostupné na adrese: <http://rozpocet.praha5.cz/cz/rok2018/rozpocet/>) vyplývá, že objem finančních prostředků, s nimiž obviněný hospodaří, se pohybuje v řádech stovek milionů korun. Na základě výše uvedeného Úřad konstatuje, že vyměřenou výši pokuty nelze v tomto případě považovat za likvidační ani za nepřiměřeně zasahující ekonomickou podstatu obviněného (a v tomto smyslu nespravedlivou).
133. Pokuta uložená obviněnému za nedodržení postupu stanoveného zákonem má splnit mimo jiné dvě základní funkce právní odpovědnosti, a to funkci represivní – postih za porušení povinností stanovených zákonem, a především funkci preventivní, která směřuje k předcházení porušování zákona, resp. k jednání, které je se zákonem v souladu. Po zvážení všech okolností případu Úřad při určení výměry uložené pokuty preferoval preventivní charakter uložení sankce a stanovenou pokutu vzhledem k souvislostem případu posoudil

jako dostačující. Úřad uložil pokutu ve výši 25 000 Kč, která naplňuje dostatečně vzhledem k okolnostem případu obě funkce právní odpovědnosti.

134. S ohledem na výše uvedené Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto rozhodnutí.
135. Pokuta je splatná do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Celního úřadu pro Jihomoravský kraj – pracoviště Brno zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 3754-17721621/0710, variabilní symbol – IČO obviněného.

K výroku III. tohoto rozhodnutí – náklady řízení

136. Podle ustanovení § 93 odst. 1 písm. i) zákona o přestupcích se ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o náhradě nákladů řízení.
137. Správní orgán podle § 95 odst. 1 zákona o přestupcích uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Pokud bylo rozhodnutí o přestupku zrušeno jiným orgánem veřejné moci a tato skutečnost má za následek nesplnění podmínek pro uložení náhrady nákladů řízení, správní orgán nahrazené náklady vrátí.
138. Vzhledem k tomu, že zákon o přestupcích v současné době náklady řízení blíže neupravuje, musel správní orgán vycházet z obecného právního předpisu, kterým je správní řád.
139. Podle § 79 odst. 5 správního řádu uloží správní orgán povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Podle citovaného ustanovení správního řádu výši paušální částky nákladů řízení stanoví prováděcí právní předpis. Tímto předpisem je vyhláška č. 520/2005 Sb., o rozsahu hotových výdajů a ušlého výdělku, které správní orgán hradí jiným osobám, a o výši paušální částky nákladů řízení (dále jen „vyhláška“), která v § 6 odst. 1 stanoví, že paušální částka nákladů správního řízení, které účastník vyvolal porušením své právní povinnosti, činí 1 000 Kč.
140. Jelikož v daném případě Úřad zahájil řízení o přestupku z moci úřední, neboť dospěl k závěru, že se obviněný dopustil přestupku, je zřejmé, že řízení bylo vyvoláno porušením právní povinnosti obviněného a Úřad je tedy povinen obviněnému uložit náhradu nákladů řízení ve výši stanovené vyhláškou. Z toho důvodu Úřad rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozhodnutí.
141. Náklady řízení jsou splatné do dvou měsíců od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí na účet Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže zřízený u pobočky České národní banky v Brně číslo 19-24825621/0710, variabilní symbol 2018000325.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí lze do 15 dní ode dne jeho doručení podat rozklad k předsedovi Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, a to prostřednictvím Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže – Sekce veřejných zakázek. Včas podaný rozklad má odkladný účinek. Podle § 261 odst. 1 písm. b) zákona se rozklad a další podání účastníků učiněná v řízení o rozkladu zasílají Úřadu výhradně

prostřednictvím datové schránky nebo jako datová zpráva podepsaná uznávaným elektronickým podpisem.

otisk úředního razítka

JUDr. Eva Kubišová
místopředsedkyně

Obdrží

JUDr. Mgr. Slavomír Hrinko, advokát advokátní kanceláře Advokátní kancelář Hrinko s.r.o., se sídlem Jičínská 2348/10, 130 00 Praha 3

Vypraveno dne

viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy